

Հիսուսը (խաղաղություն նրան) Իսլամում

[Հայերեն - Armenian – أرميني]

Ահմադ Դիդաթ

Թարգմանություն: Ախմեդ Հայկական

Ստուգում: EUROPEAN ISLAMIC RESEARCHES CENTER
(EIRC) & Հմայակ Նալբանդյան (Hmayak Nalbandyan)

www.islamic-invitation.com

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ المسيح عليه السلام في الإسلام ﴾

« باللغة الأرمينية »

أحمد ديدات

ترجمة: أحمد الأرميني

مراجعة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& إيمايك نالبانديان

www.islamic-invitation.com

2012 - 1433

IslamHouse.com

Գլուխ 1. Քրիստոնե-մուսուլմանական քննարկման պատասխանը Հեռուստատեսություն.

1983թ. հունիսի 5-ին՝ կիրակի օրը, SABS-TV հեռուստատեսավիքի «Հարցեր Խաչի վերաբերյալ» հաղորդման շրջանակներում «Քրիստոնեությունը և Իսլամը» թեմայի շուրջ գրույցի վերջում պարոն Բիլլ Չելմերզը մեկնաբանեց:

«Կարծում եմ, այս քննարկումից հետո կարելի է ասել, որ ներկա պահին իսլամի հիմնադիր քրիստոնեությանը տրվում է փոքր-ինչ ավելի ուշադրություն: Թե դա ինչով է կարևոր, մենք թողնում ենք Ձեր քննադատությանը, ով հեռուստադիտող, բայց կարծում եմ, որ դա լավ նորություն է, որ մենք խոսում ենք այդ մասին:» «ԲԻԼԼ» -ը, այսպես են նրան հաճախ դիմում, առանց որևէ ձևականության, իր գրուցակիցները, զարմանալիորեն հմայիչ և շատ համեստ տղամարդ է: Նա օրինակ է նրա, որին Սուրբ Ղուրանը նկարագրում է որպես պատկառելի քրիստոնյայի և ամենամոտն է այն հավատացյալ մարդկանց, ովքեր ասում են «Մենք Քրիստոնյաներ ենք»: Քրիստոնյա ոչ թե այն պատճառով, որ նրանք պարզապես իրենց կոչում են քրիստոնյաներ, այլ որովհետև նրանք այնքան անկեղծ քրիստոնյաներ են,

որոնք գնահատում են մուսուլման բարեգործներին: Եվ նրանք կարող են ասել, որ իրենք իրականում քրիստոնյաներ են, բայց մենք հասկանում ենք և գիտենք, որ լավ մարդիկ են. «նրանք մուսուլման են հոգով, անկախ նրանից, թե ինչպիսին են իրենց պիտակները:»

**«Պատճառը նրանում է, որ նրանց մեջ կան քահանաներ և վանականներ և նրանք գոռոզ չեն»
(Սուրբ Ղուրան 5:85)**

Հիսուսի կարգավիճակը

Արդյո՞ք մուսուլմանները փորձել են կլոր սեղանի շուրջ շեղել լսարանին քաղաքականությունից, խաբեությունից և դիվանագիտությունից, ոչ այնքան, նրանք միայն հայտնեցին բարձրաձայն այն, ինչ որ Ամենագոր Աստվածը պատվիրել է նրանց ասել Սուրբ Ղուրանում: Քանի որ նրանք մուսուլմաններ են, նրանք չունեին ոչ մի ընտրություն: Նրանք արտահայտվել են այդ մասին շատ անգամ: «Մենք, մուսուլմաններս, հավատում ենք, որ Հիսուսը եղել է Ալլահի հզոր Մարգարեներից մեկը, որ նա Քրիստոսն է, որ նրա ծնունդը հրաշք է, քանի որ այն տեղի է ունեցել առանց տղամարդու միջամտության»: Ահա այսօր այդ բանին չեն հավատում ժամանակակից

քրիստոնյաները, որ նա մահացածին վերակենդանացրել է դեպի կյանք՝ Աստծո թույլատվությամբ, բուժել է կույրին՝ Աստծո թույլատվությամբ: Իրականում, մուսուլմանները չեն համարվում մուսուլմաններ, եթե նրանք չեն հավատում Հիսուսին:

Հաճելի Անակնկալ

Մարդկանց ավելի քան 90%-ը, հետևելով այդ քննարկմանը, մնացել են հաճելի զարմացած, բայց վերաբերվել են այդ բանին թերահավատությամբ և չեն հավատացել իրենց ականջներին: Նրանք հավանաբար ենթադրել են, որ մուսուլմանները դերասանություն են արել հասարակության առջև, փորձելով սիրաշահել իրենց հայրենակից քրիստոնյաներին: Մուսուլմաններն ասել են մի քանի բարի խոսք Հիսուսի մասին, հույս ունենալով, որ հնարավոր է, որ քրիստոնյաներն էլ կասեն մի քանի լավ խոսք Մուհամեդի հասցեին, «Աստծո խաղաղությունը և օրհնությունը իր ճշմարիտ ծառաներին. Մովսեսին, Հիսուսին, Մուհամեդին և բոլոր մնացած մարգարեներին»: Ի՞նչ է այդ, ծառայություն՝ ծառայության առջև, որը կոչվում է

խայտառակություն և կեղծավորություն
մուսուլմանների համար:

Պաշտպանական թշնամանք

Մենք չենք կարող մեղադրել քրիստոնյաներին իրենց թերահավատության համար, քանի որ նրանք եղել են ծրագրավորված շատ դարերի ընթացքում: Նրանց սովորեցրել են մտածել ամենավատը այնպիսի անձի վերաբերյալ, ինչպիսին Մուհամեդն է, և նրա կրոնի վերաբերյալ: Ավելի քան 150 տարի առաջ Տոմաս Կարչայրը ասեց իր քրիստոնյա եղբայրների մասին.

«Մուտը, որ լիովին շրջապատել է այն մարդուն, որը Մուհամեդն է, մեր խայտառակությունն է և դա ամոթալի է միայն մեզ համար: Մենք մուսուլմաններ ենք, աշխարհի 1200000000 քրիստոնյաների տգիտության պատասխանն ենք: Մենք ոչ մի անհրաժեշտ քայլեր չենք ձեռնարկում, որպեսի վերացնենք այդ:

Քրիստոնեության Օվկիանոս

Հարավային Աֆրիկան քիստոնեության օվկիանոսն է: Եթե Լիբիան հպարտանում է, որ Աֆրիկայում բնակչության ամենամեծ տոկոսը մուսուլմաններն են կազմում, և այդ դեպքում, Հարավաֆրիկյան

Հանրապետությունը իրավունք ունի նաև հպարտանալու քրիստոնյաների իր մեծ տոկոսով: Հարավաֆրիկյան Հանրապետության քրիստոնյաների այս օվկիանոսում մուսուլմանները կազմում են ընդամենը 2%-ը: Մենք փոքրամասնություններ ենք, որը չունի ընտրելու իրավունք, մենք չունենք որևէ կշիռ քաղաքականությունում, տնտեսական առումով մեկ սպիտակ մարդ կարող է ձեռք բերել մեզ բոլորիս միասին: Հետևաբար, եթե մենք հանգստանայինք, մեզ դրա համար կարելի էր ներել, սակայն ոչ՝: Մենք պետք է հռչակենք մեր Տիրոջ կամքը, մենք պետք է հայտարարենք ճշմարտությունը, դուր է գալիս դա, թե ոչ: Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) ասել է. «Ճանաչեք ճշմարտությունը, և ճշմարտությունը ձեզ կտա ազատություն»: (Հովհաննես 8 :32):

Գլուխ 2 Հիսուսը Ղուրանում Ինչ չգիտեն քրիստոնյաները

Քրիստոնյաները չգիտեն, որ ճշմարիտ ոգու գրթարտությունը, որ արտահայտում է մուսուլմանը Հիսուսի և իր Մոր Մարիամի նկատմամբ, սկիզբ է առնում եւ դրա առաջնային

աղբյուր է հանդիսանում հավատքը Սուրբ Ղուրանի հանդեպ: Նա չգիտի, որ մուսուլմանը չի արտասանի Հիսուսի սուրբ անունը իրենց մայրենի լեզվով՝ անվանելով նրան Հիսուս կամ Իսա Ալաի-Խիսսալաամ. (խաղաղություն լինի նրան):

Եթե մուսուլմանները արտասանեն Հիսուսի անունը (խաղաղություն լինի նրան) առանց այս հարգալից խոսքերի, նրան կհամարեն կոպիտ անձնավորություն: Քրիստոնյան չգիտի, որ Սուրբ Ղուրանում անունը Հիսուսի (խաղաղություն լինի նրան) նշված է հինգ անգամ, (5x), իսկ իսլամի Մարգարեի անունը եղել է նշված ավելի քան 25 անգամ:

Օրինակ.

«և մենք շնորհել ենք Հիսուսին, Մարիամի որդուն, հստակ ապացույցներ և աջակցել ենք նրան Հոգով Սուրբ» (Սուրբ Ղուրան 2:87)

«Ո՛վ Մարիամ, ահա Աստված տալիս է քեզ ուրախ լուր նրանից, որի անունը կլինի Մեսիայի Հիսուս, Մարիամի որդի.....» (Սուրբ Ղուրան 3:45)

«Մարիամի որդի՝ Մեսիայի Հիսուս, Մարգարե Աստծո» (Սուրբ Ղուրան 4 :171)

«Ըստ նրանց (նախորդ Մարգարեների), հետքերով հետևել են պատվիրաններին Հիսուսի՝ Մարիամի որդու....» (Մուրբ Ղուրան 5:46)

«և Չաքարիան, Հովհաննեսը, Հիսուսը և Իլիասը՝ նրանք բոլորն էլ արդար են» (Մուրբ Ղուրան 6: 85)
Հիսուսը՝ Նրա Տիտղոսը.

Չնայած անունը Հիսուսի նշված է Ղուրանի 25 տեղերում, բացի այդ, նրան միշտ հարգանքով են դիմում. «Մարիամի որդի», Մասիխ-(Խեբ) Մեսիա-ինչը նշանակում է Քրիստոս, «Աբդուլլահ»-ծառա Աստծո (Ալլահի), «Ռասուլ-ուլլահ»-Աստծո ուղարկած Մարգարե, նրա մասին խոսում են, ինչպես Աստծո խոսքի, Աստծո հոգու մասին, Աստծո հրաշքի մասին, հյուրընկալող այլ ածականների դուք կարող եք գտնել ավելի քան 15 տարբեր գլուխներում: Մուրբ Ղուրանը գերազանցությամբ է ասում այդ հզոր Մարգարեի մասին և մուսուլմաները չեն հոգնում կրկնել այդ այս վերջին 1400 տարիների ընթացքում: Ողջ Ղուրանում չկա ոչ մի արհամարհական արտահայտություն, որի պատճառով քրիստոնյան կարող էր առարկել:

«Իսա»՝ Լատիներեն Հիսուս».

Մուրբ Ղուրանը դիմում է Հիսուսին, որպես «Իսա», և այդ անունը օգտագործվում է ավելի հաճախ քան

մյուսներինը, այդ եղել է իր Աստվածաշնչային անունը: Իդեպ, նրա անունը՝ Իսա «արաբերեն» կամ Իսաու եբրայերեն կամ դասական տարբերակով Իեխեշուա, որից Արեւմուտքի քրիստոնյա ազգերը ստացել են լատիներեն որպես «Ջեսուս»: Այս անուններով Հիսուսը չկա բնօրինակում, դրանք չկան սեմական լեզուներով: «Իսաու»-ն հրեական անուն է, որն ավելի քան 60 անգամ հիշատակվում է Աստվածաշնչի առաջին մասում, այն է՝ «կյանք» անվանումով: Առնվազն մեկ անգամ հիշատակվում է «Հիսուս» անունը, երբ նստել էր նստարանին Հիսուսի դատավորության ժամանակ, Սանհեդրինի առաջ: Իոսիֆուս, հրեական պատմաբանը նշում է մոտավորապես 25 անգամ Հիսուսի մասին իր՝ «Գիրք հնոցի» գրքում: Նոր Կտակարանը պատմում է Վարիսուսի մասին, մոզի և կախարդի, կեղծ մարգարեի (Գործք 13: 6), ինչպես նաև «Հիսուս Իուստե», քրիստոնյա միսիոների, ժամանակակից Պողոսի (Քոլոսսիան 4 :11): Նրանք տարբերվում են Հիսուսից՝ Մարիամի որդուց: Փոխելով «Իսա»-ն Հիսուս՝ այդ անունը դարձնում է նրան եզակի: Հրեաների մոտ այդ անունը սրբապղծություն է: Բայց քրիստոնյաների մոտ, քանի որ դա եղել է իրենց Աստծո անունը, մարմնավորում իրենց Աստծոն:

Մուսուլմանը առանց երկմտանքի իր որդուն անվանում է «Իսա», քանի որ դա արժանի անուն է, անունը Ալլահի հավատարիմ ծառայի:

Բազմաթիվ հղումներ.

Վերջում Սուրբ Ղուրանի ամենատարածված թարգմանությունը անգլերեն լեզվով, որը կատարել է Յուսուֆ Ալին (միայն մեկ կենտրոն այն տարածել է 20000 քանակությամբ վերջին 2 տարում: Մենք առաջարկում ենք այդ տպագրությունը շատ պատճառներով, և եթե դուք ունեք այն, այդ դեպքում կարիք չկա փնտրելու ուրիշ տպագրություն): Կան շատ մանրամասն ցուցումներ: Թերթեք այն (չկա ավելի լավ միջոց ծանոթանալու Ղուրանի բովանդակությանը): Մենք Հիսուսի մասին կգտնենք 1837 էջում:

Օրինակ.

Հիսուսը, արդար մարգարե, VI.85;

Ծնունդ, III.45-47. 22-33;

Առաքյալ Իսրայելի, 111. 49-51;

Առաքյալներ III. 52-53. V. 114-118;

Նմանությամբ Ադամի, III, 59;

Ոչ ավելի քան առաքյալ, IV.171; V.78;

XLIII. 59, 63-64;

Չէր խաչված, IV. 157;
Ոչ Աստված, V. 19, 75;
Ուղարկվել է ավետարանով, V. 49;
Ոչ Աստծո որդին, IX. 30;
Հաղորդագրություն և հրաշքներ, V. 113, XIX. 30-33;
Աղոթքներ սեղանի ուտելիքի համար, V.117;
Չի սովորեցրել կեղծ պաշտպանմունք, V. 119-121;
Ուսանողները հայտարարել են իրենց
մուսուլմաններ, V. 114;
Առաքելությունը սահմանափակված է, XIII. 38;
Հետևորդներն ունեն կարեկցանք և ողորմածություն,
LVII. 27;
Աշակերտները, ինչպես օգնականներ Աստծո
(Ալլահի), LXI.14;
Որպես նշան, XXIII.50; XLIII. 61;
Կանխատեսումը Ահմադի, LXI.6:

ԳԼՈՒԽ 3 Մայր և որդի

Մեծահարգո Մարիամ

Երկրորդ վերահիշյալ հարցը «իր ծննդյան» մասին նկարագրված է երկու տեղերում. սուրա 3 և սուրա 19 (սուրա՝ արաբերեն ԳԼՈՒԽ): Սկսելով կարդալ ամենասկզբից, մենք կիմանանք Մարիամի պատմությունը, և այն պատվավոր տեղը, որը նա

զբաղվեցրել է իսլամում՝ մինչ Քրիստոսի ծննդյան մասին բարի լուր ստանալը:

«ԵՎ ԱՅՄՊԵՍ ԱՍՍՅԻՆ ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԸ, Ո՛Վ ՄԱՐԻԱՍ, ՃՇՄԱՐԻՏ, ԱՍՏՎԱԾ ԸՆՏՐԵՑ ՔԵԶ և ՄԱՔՐԵՑ, ԸՆՏՐԵՑ ՔԵԶ՝ ՆԱԽԸՆՏՐԵԼՈՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՈՂԶ ԿԱՆԱՆՑԻՑ» (Սուրբ Դուրան 3: 42)

«Ընտրեց քեզ աշխարհի ողջ կանանցից»: Նման պատիվ չի տրվում Մարիամին նույնիսկ քրիստոնեական Աստվածաշնչում, կարդում ենք այնուհետև.

«Ո՛Վ ՄԱՐԻԱՍ, ՎԱԽԵՑԻՐ ՔՈ ՏԻՐՈՋԻՑ, ԵՎ ԸՆԿԻՐ ԾՆԿԱԶՈՔ, ԽՈՆԱՐՀՎԻՐ ԱՂՈԹԵԼԻՍ (ՆԱՄԱԶ) ԽՈՆԱՐՀՎՈՂՆԵՐԻ ՀԵՏ ՄԻԱՍԻՆ: (Սուրբ Դուրան 3 :43)

ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆ

Որտեղի՞ց է վերցվել այդ գեղեցիկ և բարձրադիր հատվածը, որը կարդալով արաբերեն՝ առաջացնում է մարդկանց հմայքն ու արցունքներ:

Հատված 44, ներքևում բացատրում է.

«ԴԱ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻՑ Է ԱՆՏԵՄԱՆԵԼԻ, ՈՐԸ ՄԵՆՔ ԲԱՑՈՒՄ ԵՆՔ ՁԵԶ ՀԱՄԱՐ: ԴՈՒՔ ՉԵՔ ԵՂԵԼ ՆՐԱՆՑ ՀԵՏ, ԵՐԲ ՈՐ ՆՐԱՆՔ ԳՑԵԼ ԵՆ ԻՐԵՆՑ ԳՐԱՎՈՐ ՁՈՂԻԿՆԵՐԸ. ԹԵ ՈՐ ՄԵԿԸ ՊԵՏՔ Է ՀՈԳ ՏԱՆԻ ՄԱՐԻԱՍԻ ՄԱՍԻՆ: ԴՈՒՔ ՉԵՔ ԵՂԵԼ ՆՐԱՆՑ

**ՀԵՏ ԱՅՐ ԺԱՄԱՆԱԿ, ԵՐԲ ՈՐ ՆՐԱՆՔ ԿՈՒՎ ԷՒՆ
ՏԱԼԻՍ:»**

ՄԱՐԻԱՄԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Հիսուսի տատիկը մայրական կողմից՝ Հաննահը, եղել է ամուլ: Նա արցունքներն աչքերին դիմել է Աստծուն, եթե միայն Աստված նվիրի նրան երեխա, նա պարտադիր կտա նրան ծառայելու Աստծուն տաճարում:

ԲԱՆԱԶԵԸ

Աստված պարզևատրեց նրան աղոթքների համար, և ծնվեց Մարիամը, սակայն մայրը հիասթափված էր: Նա երազել էր որդու մասին, բայց փոխարենը ծնվեց աղջիկ: «Իսկ կինը այն չէ ինչ որ տղամարդը», մտածում էր նա: Սակայն ինչ էր մնում նրան անել: Նա խոստանում է կատարել տիրոջը իր խոստումը: Նա սպասում է, մինչև Մարիամը մեծանա և հոգ տանի իր մասին:

Երբ որ եկավ ժամանակը, Հաննահը բերեց իր սիրելի դստերը տաճար, որպեսզի հանձնի նրան ծառայության: Յուրաքանչյուր քահանա ուզում էր դառնալ այս հրաշալի երեխայի կնքահայրը: Նրանք նետել են աղեղը, ինչպես մետաղադրամը, որ

տեսնեն, թե աղեղը կընկնի սո՞ւր կողմով, թե՞ պոչի կողմով: Հանկարծակի աղեղը ընկավ Զաքարյային:

ՆՐԱՆ ՀԱՍԱԾ ՈՒՂԵՐԶԻ ԱՂՔՅՈՒՐԸ

Իսկ պատմությունը հետևյալն է: Իսկ որտեղի՞ց է վերցրել Մուհամեդը իր գիտելիքները, եթե նա եղել է «անգրագետ»: Նա չի կարողացել ոչ կարդալ, ոչ էլ գրել: Ամենակարող Աստվածն է ստիպել նրան պատասխանել այդ հարցին, որտեղ ասվում է, որ այդ բոլորը եղել են «Աստվածային ոգեշնչմամբ»: «Ո՛չ_ասաց մրցակիցը,_դա Մուհամեդի գաղափարն է: Նա պատճենահանել է իր բացահայտումները հրեաներից և քրիստոնեաներից: Նա վերցրել է այն մյուսներից:» Նա այդ հորինել է, լավ իմանալով, որ Ղուրանը՝ դա Աստծո՝ «Ալլահի» ճշմարիտ խոսքն է: Մենք հարց ենք տալիս հակառակորդին. «Ո՞ւնեք դուք որևէ կասկած, որ Մուհամեդը եղել է արաբ: Միայն ինքնավստահ հիմարը կարող է չհամաձայնվել դրա հետ: Այդ դեպքում չկա պատճառ շարունակելու այդ քննարկումը, դադարում ենք խոսակցությունը: Փակո՛ւմ ենք գիրքը:

Խոսելով խելացի մարդու հետ, մենք շարունակում ենք գրույցը: Այդ արաբը, առաջին հերթին, դիմել է այլ արաբների: Նա չի խոսել ոչ հնդկական, չինական կամ ոչ էլ նիգերական մուսուլմանների հետ: Նա դիմել է

իր սեփական ժողովրդին՝ արարներին: Նրանք համաձայն են դրա հետ թե ոչ, բայց նա նրանց ասել է վեհ խոսքի ոճով, որն այրել է ունկնդիրների սրտերն ու միտքը, այն բանի մասին, որ Մարիամը՝ մայրը ՀԻՍՈՒՄԻ, որ հրեաների տոհմից է, ընտրվել է աշխարհի այլ կանանցից: Ոչ մեկ այլ կին, ոչ էլ նրա դուստրը, ոչ էլ որևէ այլ արաբ կին, այլ հրեա կին: Կարո՞ղ է ձեր ընդդիմախոսը բացատրել այդ: Անշուշտ յուրաքանչյուր մարդու համար իր սեփական մայրը կամ էլ կինը, կամ էլ դուստրը միշտ ավելի կարևոր են եղել իրենց համար, քան այլ կանայք: Ինչո՞ւ իսլամի մարգարեն պատվում է ուրիշ կնոջ, այ՛ն՝ նույնիսկ հրեա, պատկանող մի ռասայի, որտեղ արդեն երեք հազար տարվա ընդացքում նայել է իր ազգին վերևից, ճիշտ այնպես, ինչպես նրանք այսօր էլ շարունակում են նայել իրենց արաբ եղբայրներին:

ՄԱՌԱՆ և ՀԱՋԱՐԸ

Հրեաները ստանում են այդ ռասիզմը Սուրբ Աստվածաշնչից, որտեղ ասվում է, որ նրանց հայր Աբրահամը ունեցել է երկու կին՝ Սառան և Հաջարը, (Հաջարը, արքայադուստրը Եգիպտոսի, այլ ոչ թե ստրուկ: Իր հետագա աշխատանքում «Արարները և

Իսրայելը. բախում թե հաշտեցում» հեղինակը փորձում է ցույց տալ, որ հուդաիզմում Հաջարը ծագումով եղել է ավելի բարձր, քան Սառան): Նրանք կարծում են, որ հրեաները Աբրահամի երեխաներն են, սակայն Սառան եղել է նրա օրինական կինը, իսկ իրենց արաբ եղբայները առաջացել են Հաջարից, «ստրուկից». Ու այսպիսով, արաբները ցածր կարգի ցեղեր են: Կարո՞ղ է որևէ մեկը բացատրել այն փաստը, ինչու՞ է Մուհամեդը (եթե նա հեղինակն է Սուրբ Ղուրանի) տվել բարձր պատիվ այն հրեա կնոջը: Պատասխանը պարզ է. նա չի ունեցել ոչ մի ընտրություն, նա չի ունեցել ոչ մի իրավունք խոսելու իր սեփական կամքով: «**ԴԱ ՄԻԱՅՆ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆ Է, ՈՐՆ ՈՒՂԱՐԿՎՈՒՄ Է**» (Սուրբ Ղուրան 53: 4):

ՍՈՒՐԱ ՄԱՐԻԱՄԻ ՄԱՍԻՆ

Սուրբ Ղուրանում կա գլուխ, որը կոչվում է «Մարիամ» (XIX), նշված է Մարիամի պատվին, մայրը Հիսուս Քրիստոսի (խաղաղություն լինի նրան). և կրկին նրան այդպես չի պատվել նույնիսկ քրիստոնեական Աստվածաշունչը: Բողոքականների 66 գրքերից և 73 կաթոլիկների գրքերից ոչ մեկը չի պատվում Մարիամին կամ նրա որդուն, ինչպես

այստեղ: Դուք կարող եք գտնել գրքեր ըստ Մատթևոսի, Մարկոսի, Ղուկասի, Հովհաննեսի, Պետրոսի, Պողոսի և տասնյակ վարձու հայտնի անունների մասին, բայց ո՛չ մի պատիվ դեպի Հիսուսը և Մարիամը:

Եթե Մուհամեդն էր հեղինակը Սուրբ Ղուրանի, այդ դեպքում նա չէր ներառի Մարիամին, անունը իր սեփական մոր, Ամինայի, իր սիրելի կնոջ Խադիդժայի, կամ էլ իր սիրելի դստեր Ֆատիմայի: Բայց ո՛չ, դա չէր կարող տեղի ունենալ: Ղուրանը՝ դա ի՛ր աշխատանքը չէ (կարդացեք գրքույկ «Ալ Ղուրան-բարձրագույն հրաշք» (Այն կարելի է ձեռք բերել անվճար «կենտրոնում»): Նա ապացուցում է մաթեմատիկական ճշգրտությամբ, որ ոչ մի անձ, ոչ մի մարդկանց խումբ, ոչ էլ ողջ հոգևոր աշխարհը չէն կարողացել ստեղծել այնպիսի մի գիրք, ինչպես Սուրբ Ղուրանն է):

ԳԼՈՒԽ 4. ՀՈՅԱԿԱՊ ԼՈՒՐԵՐ

«ԱՀԱ ԱՍՍՑԻՆ ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԸ. «Ո՛Վ ՄԱՐԻԱՄ, ԱՀԱ ԱԼԼԱՀԸ ԿՈՒՐԱԽԱՑՆԻ ՔԵԶ ԼՈՒՐՈՎ, ԽՈՍՔՈՎ ԻՐ, ՈՐԻ ԱՆՈՒՆԸ ՄԵՍԻԱՅԻ ՀԻՍՈՒՍ Է, ՄԱՐԻԱՄԻ ՈՐԴԻ, ՓԱՌԱՀԵՂ ԱՅՍ ԱՇԽԱՐՀՈՒՄ ԵՒ ԱՊԱԳԱ ԱՇԽԱՐՀՈՒՄ ԵՒ

ԱՍՏՕՈՒՆ (ԱԼԼԱՀԻՆ)»: «Սուրբ Ղուրան 3 :45»

Հասարակության մեջ ամենամոտը Աստծուն, ոչ ֆիզիկապես, ոչ էլ աշխարհագրորեն, սակայն հոգեպես, համեմատեք այս Աստվածաշնչի հետ «և Հիսուսը աջ ձեռքն է Աստծո» (Ըստ Մարկոսի 16:19): Քրիստոնյաների հիմնական մասը սխալ է հասկանում Աստվածաշնչի տվյալ հատվածի, ինչպես նաև շատ ուրիշների միտքը: Նրանք ներկայացնում են Հորը «Աստված», նստած իր գահին՝ օրհնված աթոռին, և նրա որդուն «Հիսուսին»՝ նստած իր աջ կողմում: Դուք կարո՞ղ եք պատկերացնել այդ նկարը, եթե այո, ապա դուք հեռացել եք Աստծո մասին ճշմարիտ գիտելիքներից: Նա ոչ թե հին Ձմեռ պապ է, այլ Նա, լինելով հոգևոր էակ, ոչ մարդկային երևակայության և մտքի: Նա գոյություն ունի: Նա իրական է, սակայն մենք չենք կարող նրան մտովի պատկերացնել: Արևելյան լեզուներով «աջ ձեռքը» նշանակում է մի տեղ պատվավոր, որը Սուրբ Ղուրանը ավելի պատշաճ կերպով է նկարագրում հետևյալում, «ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹՅՈՒՆՈՒՄ՝ ավելի մոտ դեպի Աստված»

Վերը նշված հատվածը հաստատում է, որ Հիսուսը Քրիստոսն է, որ նա կա, նա խոսքն է Աստծո, որը

Աստված նվիրեց Մարիամին: Կրկին քրիստոնյան տեսնում է այդ խոսքերում միտք, որը իմաստով, այսինքն բառացիորեն հետեւյալն է, որ կա մի Աստված՝ մարմնացած, Քրիստոսն է և Աստծո խոսքը՝ դա ինքն է՝ Աստված:

ՔՐԻՍՏՈՍ՝ ՍԱ ԱՆՈՒՆ Է

Քրիստոս բառը գալիս է եբրայերենից՝ Մեսիա: Արաբերեն՝ Մասիխ: Համազգի բառը մ-ս-ա-ի նշանակում է շփել, մերսում, օծում : Քահանաները և թագավորները եղել են օծված ծառայության ժամանակ: Սակայն թարգմանությունում Քրիստոս բառը հունարեն լեզվով շատ եզակի է. համարժեք միայն Քրիստոսին:

Քրիստոնյան կարող է դարձնել սովորական երկաթը՝ փայլող ոսկի: Ինչ է նրանից պահանջվում, թարգմանել իր սեփական լեզվով բառը «ցեփաս» ինչպես Պիտեր, «մեսիա»՝ նման Քրիստոսի: Ինչպե՞ս է նա այդ անում: Շատ պարզ: Մեսիա եբրայերեն նշանակում է օծված: Օծված հունարեն լեզվով՝ «christos»: Հեռացրեք «os» մասնիկը Քրիստոս բառից և կմնա christ: Այժմ փոխեք «c» տառը մեծատառ «C» և ինչպե՞ս արագ ստեղծվեց յուրահատուկ անուն: Քրիստոս նշանակում է օծված, իսկ օծված բառը

կրոնում նշանակում է նշանակված: Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) նշանակվել է որպես «օծող» Հովհաննես Մկրտչի մկրտության ժամանակ Աստծո Մարգարեի: Յուրաքանչյուր Աստծո Մարգարեն օծված է կամ էլ նշանակված է: Սուրբ Աստվածաշունչը լի է «օծյալներով»: Բնօրինակ եբրայերենում դա նշանակում է «կատարված Մեսիանների կողմից»: Եկեք հավատարիմ մնանք անգլերեն թարգմանության բառին՝ «օծյալ»: Ոչ միայն Մարգարեները, քահանաները և թագավորները կարող էին լինել «օծված» (christos-ed), օծված կարող են լինել նաև հուշարձաններ և այլ առարկաներ. «Եթե քահանան, որն օծեց, պետք է մեղք գործի.....» (Լեվիթիքուս 4.3)

«և վերցրեց Մովսեսը օծված յուղը և օծեց Թաբերնաքում և ամեն ինչ, ինչ կար նրա վրա, և սրբացրեց նրան: (Լեվիթիքուս 8 :10)

«Մեծարել Ձայնային ազդանշանը իր օծյալի» (Առաջին գիրք Թագավորության 2 :10)

Սուրբ Աստվածաշնչում կան հարյուրավոր նման հղումներ: Ամեն անգամ, երբ որ դուք հանդիպում եք օծել բառին անգլերեն և ռուսերեն լեզուներով ձեր սեփական Աստվածաշնչում, դուք կհմանաք, որ այդ

«Քրիստոս» բառը հունարեն թարգմանությամբ է, և եթե դուք ազատ վերաբերվեք այդ բառին, ինչպես դա արել են քրիստոնյաները, դուք կունենաք Քրիստոս Քերովբե, Քրիստոս Քիրուս, Քրիստոս քահանա և Քրիստոս հուշարձան...:

ՄԻ ՔԱՆԻ ԲԱՑԱՌԻԿ ՈՐՈՆՈՒՄՆԵՐ

Թեև յուրաքանչյուր Աստծո Մարգարե օծյալն է Աստծո, վերնագիրը «Մասիխ» կամ «Մեսիա» կամ թարգմանությունը «Քրիստոսի» արված է բացառապես Հիսուսի համար, Մարիամի որդու, ինչպես իսլամում, այնպես էլ քրիստոնեությունում: Դա բացառություն չի կրոնում: Կան մի շարք այլ նշանակված պատվավոր կոչումներ, որով կարող են դիմել ավելի քան մեկ մարգարեի: Նման այդպիսի կոչման ինչպես «Ռասուլ-լուլլահ», որը նշանակում է «Աստծո ուղարկած», որը Սուրբ Ղուրանում կիրառվում է որպես Մովսես, (Սուրբ Ղուրան 19:51) Ինչպես նաև Հիսուս (Սուրբ Ղուրան 61:6): Սակայն «Ռասուլ-լուլլահ» վերնագիրը մուսուլմաններն օգտագործում են միայն իսլամի Մարգարեի առնչությամբ: Յուրաքանչյուր մարգարե Աստծո ընկերն է, սակայն արաբերեն արտահատությամբ «Կալիմուլ-լահ» (դա նա է, ով խոսել է Աստծո հետ) դա

չի տրվել ոչ մեկին բացի Մովսեսից, սակայն, մենք հավատում ենք, որ Տերը խոսել է իր բոլոր սուրհանդակների հետ, այդ թվում Հիսուսի և Մուհամեդի (խաղաղություն ու օրհնությունները Աստծո բոլոր ծառաներին): Որոշակի անուններ որոշակի անձանց, սակայն մենք հարգում ենք բոլոր տարբեր անունները:

Չնայած բարի լուրի տարածմանը (տես վերևում հատված 45), Մարիամին եղել է ասված, որ իր որդին դեռ չծնված՝ անունը կլինի Հիսուս, որ ինքը կլինի Քրիստոսը, «խոսքը» (ինչ է կոչվում «խոսքը» մենք կբացատրենք, երբ որ կհանդիպենք «եղիբ» խոսքին (կուն) Սուրայում 3:47-ին էջում) Աստծո: Սակայն ինչու չստուգել ձեր Աստվածաշնչում «Հանդիսանո՞ւմ է արդյոք Աստվածաշունչը Աստծո խոսքը»»

«և կխոսի նա ժողովրդի հետ օրրանում և մեծահասակ լինելով՝ կլինի արդարներից մեկը» (Սուրբ Ղուրան 3 :46)

Այս մարգարեությունը գտավ իր մարմնավորումը շատ կարճ ժամանակահատվածում: Մենք կիմանանք այդ մասին Մարիամ կոչվող սուրայում.
«(հետո երկար ժամանակ)

Նա եկավ՝ իր գրկում կրելով նրան:
Նրանք ասացին. «Ո՛վ Մարիամ, դու կատարել ես չլաված արարք»: «Ո՛վ քույր Ահարոնի Քո հայրը չի

եղել ոչ պիտանի, և քո մայրը չի ունեցել ոչ մի թերություն»: (Սուրբ Ղուրան 19: 27 -28)

ԶԱՐՄԱՅԱՍԾ ՀՐԵԱՆԵՐ

Սուրբ Ղուրանում չկա Ջոզեֆ՝ ատաղձագործ: Քանի որ հանգամանքները եղել են հատուկ, Մարիամը՝ Հիսուսի Մայրը, առանձնացել է հեռավոր վայր, Արևելք (Սուրբ Ղուրան 19: 16): Երեխայի ծնվելուց հետո, նա վերադարձել է, «մարդկանց զարմանքը սահման չի ունեցել»: Ամեն դեպքում, նրանք պատրաստ են եղել մտածել նրա մասին ամենավատը, քանի որ նա որոշ ժամանակ անհետացել է իր ընտանիքից: Բայց հիմա նա վերադառնում է, անամոթաբար ցուցադրելով երեխային իր ձեռքերում: Ինչպես է խայտառակել նա տունը Ահարոնի, աղբյուրը հոգեվորականների:» «ՔՈՒՅՐԸ ԱՀԱՐՈՆԻ» Մարիամին հիշեցնում են նրա բարձր ծագումի, հոր և մոր բարոյականության մասին: Հիմա ասում են նրանք, նա ընկա՛վ և պղծեց անունը իր նախնիների»: Ի՞նչ կարող էր անել Մարիամը: Ինչպե՞ս կարող էր նա բացատրել այդ ամենը, կցանկանայի՞ն նրանք ընդունել նրան այդ դրությամբ, նրա բացատրությունը: Ինչ կարող էր նա անել, միայն ցույց տալ իր երեխային, որը, ինչպես նա զիտեր, չսպասված երեխա էր: Իսկ երեխան եկավ

նրան օգնության: Նա հրաշքով խոսեց՝ պաշտպանելով իր մորը և քարոզելով ոչ հավատացյալ ունկնդիրներին»:

(Ա. Յուսուֆը մեկնաբանել է ծանոթագրության էջում 2480-2482 773, նրա Սուրբ Ղուրանի թարգմանությունում):

«և ՆԱ ՅՈՒՅՑ ՏՎԵՑ ՆՐԱՆ: ՆՐԱՆՔ ԱՍԱՑԻՆ, Ի՞ՆՉՊԵՍ ԿԱՐՈՂ ԵՆՔ ԽՈՍԵԼ ԵՐԵԽԱՅԻ ՀԵՏ, ՈՐԸ ՕՐՈՐՈՑՈՒՄ Է (և նա հրաշքով սկսեց խոսել:):»

«Նա ասաց. «Ճշմարիտ, ես ստրուկն եմ Ալլահի.

Նա տվեց ինձ մի սուրբ գրություն և դարձրեց ինձ մարգարե:

և տվեց ինձ օրհնություն, որտեղ էլ որ ես գտնվեմ,

և ինձ պատվիրեց կատարել աղոթք և մաքրում,

Ողորմություն տամ իմ սեփականությունից, քանի դեռ ողջ եմ,

Եվ ինձ օրհնեց, իմ Ծնողին, և խաղաղություն ինձ այն օրը, երբ ես ծնվեցի, և այն օրը երբ ես կմահանամ, և այն օրը երբ ես հարություն կառնեմ»:

(Սուրբ Ղուրան 12: 29- 33)

ՆՐԱ ԱՌԱՋԻՆ ՀՐԱՇՔԸ (ՀՐԱՇՔ)

Այսպիսով, Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) պաշտպանել է իր մորը թշնամու բամբասանքներից և

հալածանքներից: Առաջին հրաշքը, որը բնութագրում է Քրիստոսին Սուրբ Ղուրանում, թե ինչպես խոսեց նա լինելով երեխա իր մոր ձեռքում: Համեմատեք, սա իր առաջին հրաշքն է, նկարագրված քրիստոնեական Աստվածաշնչում, որը տեղի է ունեցել, երբ նա եղել է 30:

Իսկ երրորդ օրը տեղի է ունեցել ամուսնությունը: Հրավիրված էր Հիսուսը, նաև իր աշակերտները, իսկ երբ ուզում էին գինի, Հիսուսի մայրը ասաց նրան, որ նրանք չունեն գինի: Հիսուսը ասաց նրան, որ դեռ չի եկել իմ ժամը:

Նրա մայրը ասաց ծառաներին, ինչ նա ասում է ձեզ, դա էլ արեք: Այդ ժամ վեց կավե տարրա էր դրված, որ երեք քայլից ավել հնարավոր չէր շարժել: Եվ նա ասաց նրանց, լրացրեք տարրաները ջրով: Եվ նա ասաց նրանց. «Իսկ հիմա կրեք մինչև տուն»: Եվ նրանք տարան: Երբ նրանցից մեկը փորձեց ջուրը, ջուրը դարձավ գինի, և նա չգիտեր, որտեղի՞ց այս գինին, գիտեին միայն ծառայողները, ովքեր բերել էին ջուրը: Ապա կարգապահը կանչեց ձիապանին, և ասաց նրան, մարդիկ առաջինը մատուցում է լավ գինի, երբ որ մարդիկ հարբում են, այն ժամանակ մատուցում են վատ գինին: Իսկ դուք լավ գինին պահում եք մինչ այժմ» (Հովհանես 2: 1- 10)

Այս հրաշքից հետո քրիստոնեական աշխարհում գինին թափվում էր գետի պես: Շատ հիմարներ կարծում են, թե ինչ լավ էր ուսուցչի համար, լավ է և նրանց համար: Նրանք ասում են, որ Հիսուսը չի թույնել ուրախությունը ուրիշների: Մի՞ թե նա չի արել լավ և պինդ գինի, որ նույնիսկ նրանք, ովքեր եղել են հարբած, որոնց զգացմունքները աղոտվեցին, կարողացան ասել տարբերությունը «որ ավելի լավը դրված էր վերջում»: Սա ոչ սովորական խաղողի հյութ էր: Դա եղել է նույն Գ-Ի-Ն-Ի-Ն, որը ըստ քրիստոնեական Աստվածաշնչի, թույլ է տվել Լոտի դուստրերին հրապուրել իրենց հորը (Ծննդոց 19: 32-33): Դա եղել է այն նույն Գ-Ի-Ն-Ի-Ն, որից քրիստոնյաներին խորհուրդ տվեցին խուսափել Մարգարեները, Եփեսացիների, «և մի հագեցեք գինով» (5:18): Ամերիկայում 70 մլն-ից 19 մլն-ը հարբեցող են: Հարավային Աֆրիկայում դրանց կոչում են «ոգելիցներ»: Սակայն Վարչապետ Ջամբիան, բժիշկ Կենեթ Կաունդան չի վախենում կոչել իրերը իրենց անուներով: Նա ասում է. «Ես պատրաստ չեմ դեկավարել արբեցող մի ժողովրդի» դիմելով իր ազգին, որը օգտագործում է ոգելից խմիչքներ: «Կարմրեց» ջուրը թե ոչ, «տեսնելով» Հիսուսին, մենք չենք կարող մեղադրել նրան կամ էլ նրա

աշակերտներին, այն բանում, որ իրենց ժամանակակիցները չարաշահել են ակոհոլը, (Մենք չպետք է մոռանանք, որ ուղեկիցները Սուրբ Մարգարեի նույնպես օգտագործել են ակոհոլ մինչ այն ժամանակ, երբ որ նրանց արգելվել է օգտագործել այն: (Սուրբ Ղուրան 5: 93): (Հովհաննես 16: 12) (Այն, որ Մուհամեդը իրական իրավահաջորդն է Քրիստոսի, (խաղաղություն լինի նրանց), ինչպես նաև Հիսուսի մյուս մարգարեությունները Ավետարանում ըստ Հովհաննեսի, լինելու են ամբողջովին բացատրված մեր առաջիկա հրապարակման մեջ): Մարդկությունը դեռ չի հասել այն փուլին, երբ որ հայտնի կլինի ողջ ճշմարտությունը իսլամի մասին:

«ՄԱՅՐ» ԿԱՄ «ՄԻ ԿԻՆ»

Ըստ, այսինքն «համաձայն», բոլոր չորս ավետարաններն սկսվում են այդ արտահայտությամբ: Ինչո՞ւ «ըստ»: (Ստացեք անվճար պատճեն գրքույկի, «Հանդիսանո՞ւմ է արդյոք Աստվածաշունչը Աստծո խոսքը», որը բացատրում է ամեն ինչ մանրամասն): Սուրբ Մատթեոսը չորրորդ հատվածում, վերը նշված հարսանիքի արարողության նկարագրությունում մեզ հայտնում է,

որ Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) կոպիտ է վարվել իր մոր նկատմամբ: Նա կոչել է նրան «մի կին», և ավելի շատ աղ լցնելով իր վերքին, նա ասել է. «Ես ի՞նչ կապ ունեմ քեզ հետ», կամ էլ «ես քո ժամանակը չունեմ»: Նա կարող էր մոռանալ, որ այս «կինը» սնուցել է նրան 9 ամիս, և հնարավոր է, որ կերակրել է նրան 2 տարի կրծքով, և նրա համար կրել է անվերջ վիրավորանքներ և վնասվածքներ: Մի՞թե նրա լեզուն չգտավ ուրիշ բառ իր մոր համար: Այն կարող է տարօրինակ թվալ, որ միսիոներները պարծենում են իրենց ուսուցչի համեստությամբ, մեղմության և տառապանքներ կրելու համար, կոչում են նրան «խաղաղության Իշխան», երգում են, որ «նրան բերեցին խաչման հնազանդորեն, նման մի գառնուկի, որ նա չասեց ոչ մի բառ», - բայց նրանք հպարտ գրում են, որ նա միշտ ունեցել է պատրաստ հայիոյող խոսքեր մեծահասակների և իր հայրենակիցների համար, նա միշտ ունեցել է ցանկություն ասել այն, ինչ եկել է մտքին:

«Դո՛ւք, կեղծավորներ եք»:

«Դո՛ւք, փչացած եք, շնացողների սերունդ»:

«Դո՛ւք անհավատ սերունդ եք»

դիմելով սեփական մորը՝ «կին»:

ՀԻՍՈՒՍԸ՝ ՊԱՇՏՊԱՆՎԱԾ

Մուկամեղը, Ալլահի սուրիհանդակը (խաղաղություն և օրհնությունը Ալլահի նրան), ազատագրում է Հիսուսին (խաղաղություն նրան) իր թշնամիների կեղծ մեղադրանքներից և զրպարտություններից:

«ԵՒ ՆԱ (ԱՍՏՎԱԾՆ ԱՄԵՆԱԿԱՐՈՂ) ԴԱՐՁՐԵԼ Է ԻՆՉ ՀՆԱԶԱՆԴ ԻՄ ԾՆՈՂԻՆ, ԵՒ ՉԻ ԱՐԵԼ ԻՆՉ ԿԱՄԱԿՈՐ ՈՒ ԴԺԲԱԽՏ» (Մուրբ Ղուրան 19: 32)

Իր արդար որդու ծննդյան մասին բարի լուրը ստանալուց հետո (Մուրբ Ղուրան 3:46, էջ 15), Մարիամը հարցնում է. ԱՄԵԼ Է ՆԱ. «Ո՛՛՛՛՛ ՏԵՐ, ԵՄ ԻՆՉՊԵ՛Ս ԿԱՐՈՂ ԵՄ ՈՒՆԵՆԱԼ ԵՐԵԽԱ, ԵՐԲ ՈՐ ԻՆՉ ՉԻ ԴԻՊՉԵԼ ՈՉ ՄԻ ՏՂԱՄԱՐԴ:

Հրեշտակն է պատասխանում նրան. «ԱՅԴՊԵՍ ԱԼԼԱՀՆ Է ԱՍՈՒՄ, ԻՆՉ ՑԱՆԿԱՆՈՒՄ Է: ԵՐԲ ՆԱ ՈՐՈՇՈՒՄ Է ՑԱՆԿԱՑԱԾ ԱՇԽԱՏԱՆՔ, ՆԱ ՊԱՐԶԱՊԵՍ ԱՍՈՒՄ Է ՆՐԱՆ. «ԵՂԻ՛Ր» – ԵՎ ԴԱ ՏԵՂԻ Է ՈՒՆԵՆՈՒՄ: ԵՎ ՍՈՎՈՐԵՑՐԵՑ ՆՐԱՆՑ ԻՄԱՍՏՈՒԹՅԱՄԲ, ՏՈՐԱՅՈՒՄ (ՕՐԵՆՔ) և ԱՎԵՏԱՐԱՆՈՒՄ..... (Մուրբ Ղուրան 3: 47 – 48)

ԳԼՈՒԽ 5 ՏԱՐԲԵՐԱԿՆԵՐԸ ՂՈՒՐԱՆԻ և ԱՍՏՎԱԾԱՇՆՉԻ

ՀԱՆԴԻՊՈՒՄ ՎԱՆԱԿԱՆԻ ՀԵՏ

Հուսով եմ, որ դուք լրջորեն ընդունեցիք խորհուրդը՝ տրված ծանոթագրության էջում. 8: Ես ինքս փորձում եմ անել այն, ինչ քարոզում եմ: Համաձայն իմ խորհուրդի, տրված ձեզ, ես ինքս հիշեցի անգիր բանաստեղծություններ: Կրկին ու կրկին առաջանում է հնարավորություններ նրանց օգտագործելու համար: Օրինակ, ես մի անգամ այցելեցի «Աստվածաշնչի տուն» ՅուԿանեսբուրգում: Նայելով Աստվածաշնչի և կրոնական գրքերի կույտին, և ես մի կողմ դրեցի Ինդոնեզական Աստվածաշունչը, վերցրեցի Նոր Կտակարանը հունարեն և անգլերեն լեզուներով: Ես չգիտեի, որ ինձ հետևում է Աստվածաշնչի տան աբբան: Հանկարծ նա մոտեցավ ինձ: Հնարավոր է, որ իմ մոբուքը և մուսուլմանական գլխարկը գրավեց նրա ուշադրությունը: Նա հարցրեց, թե ինչու ինձ հետաքրքրեց հենց այդ թանկ գիրքը: Ես բացատրեցի, որ ես զբաղվում եմ կրոնների տարբերությամբ, և ինձ անհրաժեշտ է այս գիրքը: Նա հրավիրեց ինձ թեյ խմելու իր գրասենյակում: Իր կողմից դա շատ հարգալից էր, և ես ընդունեցի հրավերքը: Խմելով մի բաժակ թեյ, ես պատմեցի նրան մուսուլմանական հավատքի մասին առ Հիսուսը: Ես բացատրեցի նրան, թե ինչպիսի բարձր տեղ է զբաղեցնում Հիսուսը մուսուլմանական տանը: Ինձ

թվաց, որ նա թերահավատորեն է վերաբերվում այն քանին, ինչ ես ասացի նրան: Ես զարմացա նրա անտեղյակության համար, քանի որ միայն պատվելի պարոնը կարող էր լինել Աբբա Աստվածաշնչային տանը, Հաուս Հարավային Աֆրիկայում:

Ես սկսեցի մեջբերել չափածո 42 սուրա 3.

**«և ԱՀԱ, ԱՄԱՑԻՆ ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԸ. Ո՛Վ ՄԱՐԻԱՄ,
ՃՇՄԱՐԻՏ ԱՍՏՎԱԾ ԸՆՏՐԵՅ ՔԵԶ.....»**

Ես ուզում էի, որ վանականը լսեր ոչ միայն իմաստը Ղուրանի, այլև երաժշտությունը իր ռիթմով, երբ նա կարդում է բնօրինակն արաբերեն: Դունկերզը (այդպես էին նրան անվանում), նորից նստեց և սկսեց լսել ուշադրությամբ Կալաամու Ալլահա (Աստծո Խոսքը): Երբ ես հասա 49-րդ հատվածի վերջը, վանականը մեկնաբանեց, որ այն, ինչ գրված է Ղուրանում, շատ նման է, ինչ գտնվում է նաև Աստվածաշնչում: Նա ասաց, որ չի տեսնում տարբերություն, այո, ինչին ինքն է հավատում ինչպես քրիստոնյա, և այն փաստը, որ ես կարդացի նրան: Ես համաձայնվեցի, որ դա այդպես է: Եթե նա լիներ բողոքական, այդ դեպքում կմտածեր, որ կարդում է կաթոլիկական տարբերակը, որը նախկինում չէր տեսել, կամ տարբերակը Եհովայի վկաների, կամ էլ հունական ուղղափառ տարբերակը, կամ 100-ից ավելի տարբերակներ, որոնց երբեք չէր

տեսել, սակայն չէր էլ պատկերացնի, որ կարդացել է հատված Ղուրանից: Քրիստոնյան կգտներ այնտեղ, Ղուրանում, ամեն ինչ, ինչ ուզեցել է լսել Հիսուսի մասին, բայց գրված առավել ազնիվ ու վերերկրյա լեզվով: Նա շատ կհուզվեր: Այս ութ արտահայտիչ հատվածներում 42-ից մինչ 49 մենք կարդում ենք.

1. Որ Մարիամը, Հիսուսի մայրը, առաքինի կին է եղել, և ընտրված է եղել ողջ աշխարհի կանանցից.
2. Այդ ամենը ասել էր Աստծո հայտնությունը մարդկությանը.
3. Որ Հիսուսը եղել է Աստծո խոսքը.
4. Որ նա եղել է Քրիստոսը, որին սպասել են Հրեաները.
5. Որ Ալլահը տվել է նրան՝ Հիսուսին շնորհք, գործելու հրաշքներ՝ գտնվելով դեռ մանուկ հասակում.
6. Որ Հիսուսը ծնվել է հրաշքով, առանց մարդկանց միջամտության.
7. Ու Ալլահը պատվել է նրան Հայտնությամբ.
8. Որ նա վերակենդանացրել է մահացածին՝ Աստծո թույլատվությամբ և նա բուժել է կույրերին՝ Աստծո թույլատվությամբ և այլն:

ԿԱՎԻՃ և ՊԱՆԻՐ

Նույնիսկ առավել քրիստոնյաները չեն կարող հերքել ոչ մի հայտարարություն, որը գրված է այնտեղ, բայց Աստվածաշնչում և Ղուրանում շարադրված փաստերի տարբերությունը մեծ է, ինչպես կավիճի և պանրի միջև, (իմ հյուսիսային Ամերիկայի հանդիսատեսը հազիվ է հասկանում այդ արտահայտությունը): Մարդիկ հասկանում են տարբերությունը երկնքի և երկրի» եւ «տարբեր բևեռների»):

«Ինձ համար այս գրքերը նույնական են, ի՞նչ տարբերություն կա նրանց միջև»,_ հարցրեց վանականը: Ես գիտեմ, որ երկու գրքերն էլ մանրամասնորեն նման են իրար, բայց եթե մենք ուշադիր ուսումնասիրենք, մենք կհայտնաբերենք, որ նրանց միջև տարբերությունը զարմանալիորեն մեծ է: Հիմա եկեք համեմատենք զարմանահրաշ գաղափարը, 47-րդ բանաստեղծությունը Սուրբ Ղուրանում, և այն, ինչ գրված է Աստվածաշնչում:

ՊԱՐՈՆ ԴՐԱՄԱՏԻԿԱԿԱՆ

Հայտնի Բիլլի Գրահամը ԱՄՆ-ից, բեմադրելով այս բանաստեղծությունը 40000 մարդկանց առջև Դուրբինի թագավորական պուրակում, ցուցադրեց ցուցամատը շարժելով աջ և ձախ, ու ասաց. «ԵՎ

եկավ Սուրբ ոգին և տվեց պտուղ Մարիամին»: Մյուս կողմից, Սուրբ Ղուկասը պատմում է մեզ նույն այդ մասին, բայց ավելի քիչ կոպիտ: Նա ասում է, որ երբ օրհնությունը եղել է վերջացված, Մարիամը խառնվել է: Նրա բնական արձագանքը եղել է. «Ի՞նչպես կարող է այդ տեղի ունենալ, եթե ես չգիտեմ ոչ մի տղամարդու»՝ նկատի ունենալով ինտիմ հարաբերության մասին: (Ղուկաս 1: 34):

Սուրբ Ղուրանում դա բացատրում է հետևյալ խմբագրությամբ.

«Նա ասել է. Ո՛վ Տեր, ինչպե՞ս կարող եմ ունենալ երեխա, երբ որ ինձ չի դիպչել տղամարդ»: (Սուրբ Ղուրան 3: 47):

Մի խոսքով, չկա տարբերություն այս երկու առաջարկների միջև, «երբ որ ես չգիտեմ տղամարդու» և «երբ որ ինձ չի դիպչել տղամարդ»: Երկու մեջբերումներն էլ ունեն նույնական արժեք: Սա նույնն է, բայց արտահայտված տարբեր բառերով: Համապատասխան պատասխանները Մարիամի երկու գրքում (Ղուրանում և Աստվածաշնչում) ակնհայտ են:

Աստվածաշնչային Ծանոթություններ.

Աստվածաշնչում ասվում է.

«Հրեշտակը պատասխանեց նրան. որ Սուրբ Հոգին կգա քեզ վրա, և Աստծո զորությունը կլինի քեզ հետ»:
(Ղուկաս 1: 35)

Մի՞թե դուք չեք տեսնում, ինչ է տալիս աթեիստին, սկեպտիկին, ազնուստիկ փայտով, որը նա իր հերթին դուրս կգա դեմ դեպի ձեզ, եւ նրանք կարող են հարցնել.

«Ի՞նչպես Սուրբ հոգին իջավ դեպի Մարիամը, Ի՞նչպես նա օրհնեց նրան»: Մենք գիտենք, որ դա բառացիորեն նշանակում է անբիծ, սակայն, լեզուն որը օգտագործվում է այստեղ, անճաշակ և գռեհիկ է: Դուք համաձայն եք: Հիմա համեմատեք այս լեզուն Ղուրանի.

Ղուրանի տարբերակ.

Ասաց նա (հրեշտակը պատասխանեց).

Այդպես է ասում Ալլահը, ինչ ցանկանում է:

Երբ նա որոշում է ցանկացած աշխատանք,

Նա միայն կասի նրան եղի՛ր-Եվ դա տեղի է ունենում:

(Սուրբ Ղուրան 3: 47)

Սա մուսուլմանական հայեցակարգն է Հիսուսի ծննդյան մասին: Ալլահի համար ստեղծել Հիսուսին առանց տղամարդու՝ հոր, հերիք է պարզապես ցանկանալ այդ: Եթե նա ցանկանա ստեղծել միլիոն

Հիսուս առանց հոր և մոր, նա պետք է պարզապես ցանկանա դա: Նա կարիք չունի վերցնելու սերմեր և կրելու այն, ինչպես տեղի է ունենում մարդկանց կամ էլ կենդանիների հետ, շփման կամ արհեստական բեղմնավորման միջոցով: Երբ նա ցանկանում է ստեղծել ինչ որ բան, նա ասում է «ԵՂԻՐ» և «դա կատարվում է»:

«Այն փաստը, որ ես եմ ասում ձեզ, չկա որևէ նոր բան»,_ հիշեցրի ես քահանային: «Դա հենց առաջին գիրքն է ձեր Սուրբ Աստվածաշնչի «կյանք» (1:3). Եվ ասաց Աստված...«ԻՆՉ ԷՐ ՆԱ ԱՍԵԼ, ՆԱ ԱՍԵԼ Է» «ԵՂԻՑԻ ԼՈՒՅՍԸ» և ԵՂԱՎ ԼՈ՛ՒՅՍ, ՆՐԱՆ կարիք չկար արտահայտվելու բառերով: Դա մեր պատկերացումներով է բառը «ԵՂԻՐ» որի օգնությամբ նա ստեղծեց ամբողջը:

Ինչպես Ադամը.

Արդյո՞ք հրաշալի ծնունդը Հիսուսի դարձնում է նրան Աստված կամ Աստծո որդի. Ո՛չ: Սուրբ Ղուրանում ասվում է.

«ԻՄԿԱՊԵՍ, ՀԻՍՈՒՍԸ ԱԼԼԱՀԻ ԱՌԱՋ ՆՄԱՆ Է ԱԴԱՄԻՆ. ՆԱ ՍՏԵՂԾԵՑ ՆՐԱՆ ՓՈՇՈՒՑ, ՀԵՏՈ ԱՍԱՑ ՆՐԱՆ, «ԵՂԻՐ» ԵՎ ՆԱ ԵՂԱՎ»: (Սուրբ Ղուրան 3 :59)

Հիսուսը որպես Մարգարե նկարագրումից հետո ներկայացնել նրան Աստված կամ Աստծո որդի, կամ ինչ-որ բան ավելի, քան մարդ, մերժվել է:

Եթե ասվում է այն մասին, որ նա ծնվել է առանց մարդու-հոր, այդ դեպքում Ադամն էլ է ծնվել նույն կերպ: Սակայն, Ադամը ծնվել է ինչպես առանց հոր, այնպես էլ առանց մոր: Ինչ վերաբերվում է մեր ֆիզիկական մարմիններին, նրանք՝ սովորական փոշի են:

Աստծո աչքին Հիսուսը եղել է նույն փոշին, ինչպես Ադամը և ինչպես բոլոր մարդիկ: Հիսուսի մեծությունը գալիս է Սուրբ հրամանից «ԵՂԻՐ»: Այդ ժամանակից ի վեր նա դարձել է ավելի քան փոշի. մեծ հոգևոր առաջնորդ և մանկավարժ: Ա.Յուսուֆ Ալի, նոտա չափածո 59.

Տրամաբանությունը հետևյալն է. Հիսուսը եղել է ծնված՝ առանց տղամարդու միջամտության, եթե ծնողը նրան իրավունք է տալիս հավասարեցվել Աստծո հետ, ապա Ադամը ունի ավելի շատ իրավունք նման պատվի, իսկ այս բանին չի լինի համաձայն ոչ մի քրիստոնյա: Այսպիսով, նպատակն է մուսուլմանի ժխտել քրիստոնեական կեղծ պաշտպանմունքը: Բացի այդ, եթե քրիստոնյան մանրամասնորեն պնդի՝ բերելով փաստեր այն մասին, որ Ադամը ստեղծվել է

փոշուց, այն ժամանակ երբ որ Հիսուսը բեղմնավորվել է իր մոր արգանդում՝ առանց տղամարդու մասնակցության, եկեք հիշեցնենք նրան, որ Աստվածաշնչում կա մի մարդ էլ, որը ավելի հզոր է, քան Հիսուսը: Ո՞վ է այս գերմարդը:

Պողոսի Նորամուծությունը.

«Մելքիսեդեկյան թագավոր, Արքա Սալեմի, ամենակալ Աստծո քահանա», «առանց հոր և մոր, առանց ծագումնաբանության, չունենալով ոչ սկիզբ կյանքի, ոչ էլ կյանքի վերջ»: (Եբրայեցիս 7 :1 ,3): Նա թեկնածու է սրբերի, քանի որ միայն Աստված կարող է ունենալ այս ամենագոր հատկանիշները: Ադամին եղել էր սկիզբ «դրախտում», Ադամը ունեցել է վերջ: Քրիստոնյաները պնդում են, որ դա կատարվել է նաև Հիսուսի հետ, և նա տվել է հոգին: Բայց ո՞րտեղ է գտնվում Մելքիսեդեկյան: Գուցե նա ինչ-որ տեղ քնած է, նման Բիպ Վան Ուինկելի (հեքիաթային հերոսի, որը քնեց շատ դարերի ընթացքում): Իսկ ի՞նչ է «Եբրայացիներ»: Սա անվանում է Աստվածաշնչի գրքերից մեկի, գրված Սուրբ Պողոսի ձեռքով, տասներեքերորդ առաքյալներից մեկի, Քրիստոսի կողմից նշանակված: Հուսուսը ունեցել է 12 առաքյալներ, նրանցից մեկը Հուդա անունով էր: Եվ

այսպես, թափուրը պետք է լիներ լցված, քանի որ երկնքում կան 12 գահեր, որոնք պետք է լինեն զբաղված իր աշակերտներով, որպեսզի կատարեն դատ որդիներին Իսրայելի (Ղուկաս 22 :30):

Սաուլը եղել է հրեա կրոնափոխ, և քրիստոնյաները փոխել են նրա անունը՝ դնելով Պողոս, հավանաբար այն պատճառով, որ Պողոսը՝ դա հրեական անուն է: Այս Սուրբ Պողոսը այնպես է խառնել բոլոր ուսմունքները Հիսուսի (խաղաղություն լինի նրան): Պողոսը մղել է նաև Հիսուսին, Պողոսը եղել է իսկական հիմնադիրը ժամանակակից քրիստոնեության: Պատիվը քրիստոնեության ստեղծման պետք է բաժանվի Պողոսի և Հիսուսի միջև. և Պողոսը հաղթեց, քանի որ նա գրել է ավելի շատ Աստվածաշնչային գրքեր, քան որևէ այլ հեղինակ: Այդ ժամանակ Հիսուսը չի գրել ոչ մի բառ:

Պողոսը կարիք չի ունեցել ոգեշնչման, որպեսի գրեր իր չափազանցությունները: Արդյո՞ք Հիսուսի քարոզչության նախարարը չի ասել. «ինչքան ավելի մեծ է սուտը, այնքան ավելի հաճույքով են հավատում նրան»: Սակայն զարմանալին այն է, որ ոչ մի քրիստոնյա կարծես չի էլ կարդացել այս չափազանցությունները: Յուրաքանչյուր գրագետ մարդ, որին ես ցույց տվեցի այս հատվածը, կարծես

նա այն տեսնում է առաջին անգամ: Նրանք նայում են զարմացած, ինչը կարելի է նկարագրել Հիսուսի հաջող խոսքերով. նրանք տեսնելով՝ չեն տեսնում, լսելով՝ չեն լսում և չեն գիտակցում: (Մաթեոս 13: 13):

Սուրբ Ղուրանում կա նաև հատված, որը շատ լավ բացատրում է այդ տարածված հիվանդության մասին.

«խուլ, համր, կույր – նրանք չեն վերադառնում (Աստծու մոտ)» (Սուրբ Ղուրան 2:18)

Աստծո որդիներ.

Մուսուլմանը շատ վիրավորված է քրիստոնեական այն դավանանքից, որ Հիսուսն է միածինը, միածինը, այլ ոչ թե ստեղծվածը: Մա այն է , որ քրիստոնյային ստիպում են կրկնել դեռ երեխա հասակում այս վարդապետությունը: Ես շատ անգամ եմ հարց տվել կրթված քրիստոնյաներին, ինչու են նրանք ցանկանում ընդգծել «ծնունդ, այլ ոչ թե ստեղծված» բառը: Նրանք գիտեն, որ համաձայն իրենց սեփական Աստծո կողմից տրված նկարագրությունների, Աստված ունեցել է շատ որդիներ. «Այնուհետև Աստծո որդիները տեսել են մարդկանց դուստրերին, որ նրանք գեղեցիկ էին.....» «Այդ ժամանակից ի վեր, որպես Աստծո որդիներ, սկսեցին մոտիկանալ

դուստրերին մարդկանց և նրանք երեխաներ պարզեցին նրանց....» (Ծննդոց 6 :2, 4)

«Իսրայելը իմ որդին է, իմ անդրանիկ առաջնեկը»:
(Ելից 4: 22)

«Ես Աստվածն եմ՝ Հայրը Իսրայելի, և Աբրահամը իմ անդրանիկ առաջնեկն է»:
(Երեմիա 31: 9)

«Տերն ասաց ինձ, դու իմ որդին ես, ինձանից ես դու ծնվել» (Պսալտիր 2:7):

(Հռովմայեցիս («Հռովմայեցիս» դա Պողոսի բազմաթիվ Աստվածաշնչային գրքերից մեկն է : Եկեք տանք ոգեկոչում թշնամուն: Այստեղ նա ասում է դա:):8 :14)

Այստեղ կարելի է նկատել որ հրեաների լեզվով յուրաքանչյուր արդար մարդ եղել է Աստծո որդին: Սա փոխաբերական իմաստ է կրում, որը սովորաբար օգտագործվում է հրեաների և քրիստոնյաների կողմից, որոնք սակայն պնդում են այն փաստարկը, «բայց Հիսուսը չի եղել այդպես»: Ադամը ստեղծվել է Աստծուց: Ամեն կենդանի արարած ստեղծվել է Աստծո կողմից. Նա՝ Աստված, պահապանն է ամենի: Սակայն Հիսուսը եղել է «ԾՆՎԱԾ» այլ ոչ թե ՍՏԵՂԾՎԱԾ:

Պատճառ օբյեկտի

Մուսուլմանին վիրավորում է «ծնունդ» բառը, քանի որ ծնունդ բառը գործողություն է կենդանիների՝ բնորոշ ստորին կենդանիներին, դա սեռական ակտ է: Մենք ինչպե՞ս կարող ենք օգտագործել նման ցածր որակ՝ կապված Աստծու հետ: Այլ իմաստով մենք բոլորս Աստծո որդիներ ենք, լավ և վատ, և Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) Աստծուն ավելի մոտիկ որդին է, քան մեզանից որևէ մեկը, քանի որ նա եղել է ավելի հավատարիմ Աստծուն: Չնայած «ծնված» բառը դա վնասակար բառ է հենց քրիստոնյաների համար (լավ նորություն մուսուլմանների համար: Հետագա բացատրություն այս ստորացուցիչ արտահայտության վերաբերյալ կարդացեք «Արդյո՞ք Աստվածաշունչը Աստծո խոսքն է» գրքում: «Առավել ճշգրիտ» տարբերակը Աստվածաշնչի վերանայված տարբերակով, հայտարարված Անգլիայի եկեղեցու թերթի կողմից, որպես այս դարում ստեղծված ամենագեղեցիկ տարբերակը, վերադառնում է հնագույն ձեռագրերին, գրված 2-3 դարերում Հիսուսի ծնունդից հետո): Նրա հոգին դեռևս շրջում է քրիստոնեական մտքում, ինչպես սպիտակի, այնպես էլ սևի: Սա կործանարար ազդեցություն է գործում մտքին, թույլ է տալիս սպիտակին զգալ իր գերազանցությունը նույն եկեղեցու և կրոնի իր սև

քրիստոնյա եղբայրի նկատմամբ: Ի պատասխան, (սև մարդ. Ես օգտագործում եմ այդ տերմինը նկատի ունենալով Հարավային Աֆրիկան, որտեղ ցանկացած ոչ եվրոպացի համարվում է սև, լինելով թե աֆրիկացի գույնավոր թե ասիացի: Մարդը զգում է իրեն թերարժեք այս դոգմայի պատճառով):

Արմատավորելով թերարժեքության գագառումը

Մարդու միտքը չի կարող չեզրակացնել, որ աֆրիկացու որդին կնմանվի աֆրիկացուն, չինացու որդին կնմանվի չինացուն, հնդկացուց ծնված որդին կնմանվի հնդկացուն, ապա «ծնված» Աստծո որդին պետք է իհարկե նման լինի Աստծուն: Միլիարդավոր գեղեցիկ նկարներ և պատճեններ «ԱՍԾՈՆ ՄԻԱԾԻՆ ՈՐԴՈՒ», դրված մարդկանց ձեռքերում, ունենալով տեսք եվրոպացու՝ շեկ մազերով, կապույտ աչքերով և գեղեցիկ կազմվածքով, ինչպես նա, որին ես տեսել եմ կինոնկարում, «արքա արքաների» կամ էլ օրեր Տրիումֆի, «Նազարեթը»: Դուք հիշո՞ւմ եք Ջեֆֆի Հունթերին, «ՓՐԿԻՉԸ»: Քրիստոյեան ավելի շատ նման է գերմանացու, քան հրեայի: Այնպես որ, բնականաբար, եթե որդին սպիտակ մարդ է, հայրը պետք է նույնպես լինի սպիտակ (Աստված): Այստեղից հետևություն այն բանին, որ ավելի մուգ

մարդը ենթագիտակցաբար զգում է իրեն ոչ լիարժեք Աստծո ծառա:

Աստված-Հոգի է.

Աստված ոչ սև է, ոչ էլ սպիտակ: Նա Հոգևոր Էություն է, որը դուրս է մարդկային երևակայությունից և մտքից:

Գլուխ 6 պատասխանը քրիստոնեական երկրնտրանքներին.

Թեման «Քրիստոսը իսլամում» դա իրականում թեմա է «Քրիստոսը Ղուրանում», և Մուրբ Ղուրանում կան որոշակի թեմաներ քրիստոնեական մոլորությունների մասին: Ղուրանը ազատում է Հիսուսին (խաղաղություն լինի նրան) իր թշնամիների, ինչպես նաև իր անխոհեմ հետնորդների բոլոր կեղծ մեղադրանքներից: Նրա թշնամիները կարծում են, որ նա սրբապղծեց, հայտարարելով իր նոր Աստվածայնության մասին: Նրա մոլորված հետնորդները պնդում են, որ նա սրտաբաց է հայտարարել իր Աստվածային էության մասին, բայց դա չի եղել հայհոյանք և սրբապղծություն, քանի որ նա եղել է Աստված: Ի՞նչ է

ասում Ղուրանը: Անդրադառնալով Հիսուսին, ինչպես նաև քրիստոնյաներին, Ալլահն ասում է.

Ո՛վ ՍՈՒՐԲ ՉՐՔԻ ՀԵՏՆՈՐԴՆԵՐ: ՄԻ ՉԱՓԱԶԱՆՑՐԵՔ ՁԵՐ ԿՐՈՆԸ, ԵՒ ՄԻ ԱՍԵՔ ԱԼԼԱՀԻ ՄԱՍԻՆ ՈՉԻՆՉ՝ ԲԱՑԻ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԻՑ, ՔԱՆԻ ՈՐ ՄԵՄԻԱՆ, ԻՍԱՆ (ՀԻՍՈՒՍԸ), ՄԱՐԻԱՄԻ ՈՐԴԻՆ, ՄԻԱՅՆ ԱՍՏՈՈ ՄԱՐԳԱՐԵՆ Է և ՆՐԱ ԽՈՍՔԸ, ՈՐԸ ՆԱ ՏՎԵՑ ՄԱՐԻԱՄԻՆ, ԵՒ ՀՈԳԻՆ ՆՐԱ: ՀԱՎԱՏԱՑԵՔ ԱԼԼԱՀԻՆ ԵՒ ՆՐԱ ՄԱՐԳԱՐԵՆՆԵՐԻՆ.....: (Սուրբ Ղուրան 4: 171)

Ծայրահեղություններ.

«Ով Սուրբ գրքի հետնորդներ», դա շատ քաղաքավարի վերաբերմունք է, որի օգնությամբ Սուրբ Ղուրանը դիմում է հրեաներին և քրիստոնեաներին: Այլ լեզվով Ալլահն ասում է «Ո՛վ կրթված մարդիկ», «Ո՛վ մարդիկ Սուրբ գրության»: Ըստ հայտարարությունների, հրեաները և քրիստոնյաները զգում են իրենց արաբներից բարձր, որոնք մինչ Ղուրանի գալը չեն ունեցել գրություն: Աստված դատապարտում է երկու մրցակից կրոնների ներկայացուցիչներին այն բանի համար, որ նրանք ընկնում են ծայրահեղության մեջ, խոսքը վերաբերվում է Քրիստոսի ինքնությանը: Հրեաները

արել են որոշակի շեշտադրումներ Հիսուսի (խաղաղություն լինի նրան) օրինականության վերաբերյալ և մեղադրելով նրան սրբապղծության մեջ, շրջելով նրա խոսքերը, քրիստոնյաները կարդացին այս խոսքերում բոլորովին ուրիշ միտք. Շարժեցին խոսքերը իրենց տեղերից, որպեսզի դարձնեն նրան Աստված: Ժամանակակից կրքոտ ավետարանչական քրիստոնյան, քարոզիչ Աստվածաշնչի, օգտագործում է ավելի խիստ մոտեցում և բառեր, գրավելով նորակոչիկի ուշադրությունը իր սրբապիղծ ելույթներով:

Նա ասում է.

Ա)« Հիսուսը կամ Աստված կամ ստախոս,»

Բ)« Հիսուսը կամ Աստված կամ խանգարված»

Գ)« Հիսուսը կամ Աստված կամ ինքնակոչ»

Այս արտահայտությունը վերցված է քրիստոնեական գրականությունից: Քանի որ ոչ մի գթասիրտ մարդ, լինի մուսուլման կամ այլ կրոնի ներկայացուցիչ, չեր կարող դատապարտել Քրիստոսին այնքան խիստ, ինչպես քրիստոնյան է կոչ է անում անել այդ, կամա թե ակամա, նա պետք է խուսափի այդ ամենից: Նա կարծում է, որ պետք է ընտրություն կատարի մեկ կամ այլ ծայրահեղությունների միջև: Նրա գլխում չի

գալիս միտք, որ այս քրիստոնեական գլուխկոտրուկը ունի այլընտրանք:

Խելամիտ այլընտրանք.

Արդյոք հնարավոր չէ, որ Հիսուսը պարզապես հանդիսանում է այն, որի մասին նա հայտարարել է՝ մարգարե, ինչպես շատ այլ մարգարեներ, ովքեր եղել են նրանից առաջ: Նույնիսկ այն փաստը, որ նա մեծագույն մարգարեներից մեկն է, հզոր հրաշքներ կատարող, մեծ հոգևոր ուսուցիչ և դաստիարակմեւսիա: Ինչո՞ւ ուղակի Աստված կամ խելագար: Արդյո՞ք «խելագարությունը» դա հակապատկերն է քրիստոնեության, ինչը հականիշ է Աստծո խոսքի համար: Արդյո՞ք կարող է ինչ որ մի խելացի քրիստոնյա պատասխանել այս հարցին: Ղուրանը իր հատվածներում բացահայտում է Հիսուսի ճշմարիտ դիրքը, որտեղ ասվում է.

Ա) Որ նա եղել է որդի կնոջ Մարիամի, և հետևաբար մարդ.

Բ) բայց որպես առաքյալ մի մարդ, որն ունի առաքելություն Աստծուց, իրավունք և պատիվ.

Գ) Խոսքով նվիրած Մարիամին, քանի որ նա ծնվել է Աստծո խոսքով «եղիր» և նա եղավ (3: 59).

Դ) Հոգով, որը գալիս է Աստծուց, այլ ոչ թե Աստծով. Նրա կյանքը և առաքելությունը եղել է ավելի սահմանափակ, քան որոշ առաքյալների, սակայն մենք պետք է պատվենք նրան՝ որպես Աստծո մարդ: Վարդապետությունը երրորդության, հավասարությունը Աստծո հետ և այն մասին որ նա եղել է Աստծո որդին, մերժվում է որպես հայհոյանք և սրբապղծություն (տես չափածո 171 գլուխ 4 Սուրբ Ղուրան): Աստված անկախ է բոլոր պահանջներից և կարիք չունի որդու, որպեսի առաջնորդի իր գործերը:

Հարցեր Հիսուսին.

Ներքևում բերված են հատվածներ 119 մինչև 121 սուրայից 5, որոնք պատկերում են դատաստանի օրվա տեսարանը, երբ Ալլահը կհարցնի Հիսուսին (խաղաղություն լինի նրան) իր եւ իր մոր հանդեպ մարդկանց սխալ երկրպագության համար.

119. «ԵՎ ԿԱՍԻ ԱԼԼԱՀԸ. «Ո՛Վ ՀԻՍՈՒՍ, ՄԱՐԻԱՄԻ ՈՐԴԻ: ԱՐԴՅՈ՞Ք ԴՈՒ ԱՍԵԼ ԵՄ ՄԱՐԴԿԱՆՑ. ԸՆԴՈՒՆԵՔ ԻՆՁ և ԻՄ ՄՈՐԸ ԵՐԿՈՒ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԻ՝ ԱԼԼԱՀԻՑ ԲԱՑԻ: ՆԱ ԿԱՍԻ. ՓԱ՛ՌՔ ՔԵԶ: ԻՆՉՊԵ՛Ս ԿԱՐՈՂ ԵՄ ԱՍԵԼ ԱՅՆ, ԻՆՉԻՆ ԵՄ ԻՐԱՎՈՒՆՔ ՉՈՒՆԵՄ: ԵԹԵ ԵՄ ԴԱ ԱՍԵԼ ԵՄ, ԴՈՒ ԱՅՆ ՄԱՍԻՆ ԳԻՏԵՍ: ԴՈՒ ԳԻՏԵՍ ԱՅՆ, ԻՆՉ ԻՄ

ՀՈԳՈՒՄ Է, ԵՒ ԵՍ ՉԳԻՏԵՄ ԱՅՆ, ԻՆՉ ՔՈ ՀՈԳՈՒՄ
Է. ՔԱՆԻ ՈՐ ԴՈՒ ՏԵՄՆՈՒՄ ԵՍ ԹԱՔՆՎԱԾԸ:

120. «ԵՍ ԵՐԲԵՔ ՉԵՄ ԱՍԵԼ ՆՐԱՆՑ ՈՉԻՆՉ, ԲԱՑԻ
ՆՐԱՆԻՑ, ԻՆՉ ԴՈՒ ԷՍ ԻՆՉ ՀՐԱՄԱՅԵԼ.
«ԵՐԿՐՊԱԳՎԵՔ ԱԼԼԱՀԻՆ, ԻՄ ԵՒ ՁԵՐ ԱՍՏՕՈՒՆ:
ԵՍ ՎԿԱ ԵՄ ԵՂԵԼ՝ ԳՏՆՎԵԼՈՎ ՆՐԱՆՑ ՄԵՁ, ԻՄԿ
ԵՐԲ ԴՈՒ ԻՆՉ ՏԱՐԱՐ ԵՐԿԻՆՔ, ԴՈՒ ԵՂԵԼ ԵՍ
ՎԿԱ ԲՈԼՈՐ ԲԱՆԵՐԻ: 121. «ԵԹԵ ԴՈՒ ՆՐԱՆՑ
ՊԱՏԺԵՍ, ԱՊԱ ՆՐԱՆՔ ՔՈ ԾԱՌԱՆԵՐՆ ԵՆ, ԻՄԿ
ԵԹԵ ԴՈՒ ՆԵՐԵՍ ՆՐԱՆՑ, ՔԱՆԻ ՈՐ ԴՈՒ ՀԶՈՐ ԵՍ
ԵՒ ԻՄԱՍՏՈՒՆ»:

**Հայտարարությունը իր ոչ աստվածային ծագման
մասին.**

Եթե ամենակարող Աստծո այս հաստատումը, որը
հնչում է. «ես երբեք չեմ ասել նրանց ոչ մի ուրիշ բան,
բացի նրանից, ինչ ինձ հրամայված է եղել ասել.
«ԵՐԿՐՊԱԳՎԵՔ ԱՍՏՕՈՒՆ, ՈՐԸ ՆԵՐԿԱՅԱՆՈՒՄ Է
ԻՄ և ՁԵՐ ԱՍՏՎԱԾԸ», հանդիսանում է ճիշտ, ապա
ի՞նչպես են քրիստոնյաները արդարացնում
երկրպագումը Հիսուսին: Չկա ոչ մի հատուկ
հայտարարություն Աստվածաշնչում, բոլոր 66
ծավալներում բողոքական տարբերակների և 73
ծավալներում Հռոմի կաթոլիկ տարբերակների,

որտեղ Հիսուսը ասել է, որ ինքը Աստված է, կամ որտեղ է նա ասել, որ «խոնարհվեք ինձ»: Նա ոչ մի տեղ չի ասել այն մասին, որ նա և ամենակարող Աստվածը նույն անձն են:

Բառերը «նույն անձը» ակտիվացնում է մտածողությունը հիշողության մեջ՝ այն ասոցացնելով Նրա հետ: «Այո են ասում հավատացյալները երրորդության դոգմային, խոնարհվելով երեք աստվածների՝ ի դեմս մեկ Աստծո: Հիսուսը հայտարարել է որ նա Աստված է»: Որտե՞ղ:

Վանականը ճաշկերույթի ժամանակ.

Ես հրավիրեցի ճաշկերույթի վանական Մորիսին և նրա կնոջը «ոսկե սիրամարգում»: Նստելով սեղանի շուրջ, փոխադարձ փոխանակելով կարծիքներ, ինձ տրվեց հնարավորություն հարցնելու. Որտե՞ղ: Եվ առանց ուշացման նա մեջբերեց «ԵՍ ԵՎ ԻՄ ՀԱՅՐԸ ՄԵԿ ԱՆՁ ԵՆՔ», որպեսզի հաստատի, որ Աստված և Հիսուսը նույն անձն են, սակայն Հիսուսը այստեղ հայտարարում է որ նա աստված է: Մեջբերված հատվածը ինձ լավ հայտնի էր, բայց նա մեջ բերվեց համատեքստից դուրս: Ես չորսացի խոսքի միտքը, և ես հարցրեցի նրան « Ա՞, համատեքստում»:

Անտեսելով համատեքստը.

Վանականը դադարեց ուտելը և նայեց ինձ: Ես հարցրեցի. «Ի՞նչ»

Մի թե դուք չգիտեք համատեքստը: Տեսնում եք, որ դուք մեջբերեցիք այն տեքստը, իսկ ես ուզում եմ իմանալ համատեքստը, այսինքն այն տեքստը, որը դրա հետևում է»: Իմ առջև նստած էր անգլիացի (կանադացի) բժիշկ-աստվածաբան, և թվաց, որ ես փորձում եմ սովորեցնել նրան անգլերեն լեզու: Իհարկե, նա գիտեր, թե ինչ է նշանակում համատեքստ բառը: Սակայն, ինչպես և նրա մյուս հայրենակիցները, նա չի փորձում հասկանալ բառի իմաստը, Հիսուսի առողջանությունը (խաղաղություն լինի նրան):

Ավելի քան 40 տարի իմ պրակտիկայի ընթացքում այս տեքստը իմ դեմ է հայտնվել հարյուր անգամ, բայց ոչ մի կրթված քրիստոնյա չի փորձել արժեք տալ այս փաստին: Նրանք միշտ փորձում են ցույց տալ իրենց Աստվածաշունչը: Բժշկի հետ չկար Աստվածաշունչ: Երբ որ իմ մրցակիցները պատրաստվում են գնալ Աստվածաշնչի ետևից, ես կանգնեցնում եմ նրանց: «Իհարկե դո՞ւք գիտեք, որ հայտը ներկայացնել, իհարկե դուք գիտեք ձեր Աստվածաշունչը: Դրանից

հետո, երբ որ նրանք այդ թաքցնում են, ես հույս ունեմ, որ մի քանի «նոր ծնված» քրիստոնյաներ կուղղեն այդ թերությունը: Բայց ես կասկածում եմ, որ իմ ընթերցող-մուսուլմանները կհանդիպեն իրենց կյանքում գոնե մեկ հատ քրիստոնյաի, որը կարող է բերել մեջբերում այլ համատեքստով (Ինչո՞ւ դուք չեք սովորում անգիր այդ հատվածները (Հովհ. 10: 23 -36): Գրե՛ք այն գրպանի չափի ստվարաթղթի վրա, և մի բաժանվեք նրանից այնքան ժամանակ, մինչև նրանք չդառնան մասնիկը ձեր մտքի):

Իսկ ի՞նչ համատեքստ.

Վանականի կողմից դա անարդար էր, ինչից հետո նա չկարողացավ մեջ բերում անել ճիշտ համատեքստով, նա հարցրեց ինձ, իսկ դո՞ւք գիտեք համատեքստ: «Իհարկե»,_ պատասխանեցի ես: «Ապա ինչպիսի՞ն է նա»,-հարցրեց իմ կրթված ընկերը: Ես ասացի, որ այն է, ինչը դուք մեջ բերեցիք, այդ տեքստը Հովհաննեսից է, գլուխ 10, հատված 30: Որպեսզի հասկանանք իմաստը տեքստի, մենք պետք է սկսենք 23-րդ հատվածից, որում ասվում է. 23 «և մտավ Հիսուսը, տաճարը Սողոմոնի»:

Հովհաննեսը կամ մեկ ուրիշը, ով գրել է այս պատմությունը, չի ասել մեզ այն պատճառի մասին,

թե ինչու Հիսուսը գայթակղեց սատանային: Հրեաները բաց չեն թողել հնարավորություն խոսելու Հիսուսի հետ: Հնարավոր է, որ նրան քաջալերել է այն, թե ինչպես նա իր հովիվության ժամանակ բառացիորեն քշել է հրեաներին տաճարից (Հովհաննես 2 -15):

24 «և այստեղ հրեաները շրջապատեցին նրան և հարցրեցին. «Երկա՞ր ես դու մեզ պահելու անհարմար իրավիճակի մեջ, եթե դու Քրիստոսն ես, ասա մեզ այդ մասին բացահայտ»: Նրանք շրջապատեցին նրան: Քաշքշելով նրան, հրեաները սկսեցին մեղադրել նրան՝ ասելով, որ նա բացատրում է նրանց, ով է նա, անհասանելի և անհասկանալի ձևով: Փաստորեն, իրականում դժգոհության պատճառը նրանում է, որ նրանց դուր չէր գալիս Հիսուսի քարոզչության ձևը: Սակայն Հիսուսը այնուհետև չէր կարող թույլ տալ իրեն ձանձրացնել հրեաներին. նրանք այնքան շատ էին, և նրանք այրան ծարավ էին: Ողջամտությունը լավագույն մասն է խիզախության: Համապատասխան իրավիճակում հաշտեցման ոգին կարելու է: 25 «Հիսուսը պատասխանեց նրանց. Ես ասացի ձեզ, և դուք ինձ չհավատացիք, այն աշխատանքները որ ես եմ կատարում իմ հոր անունից, նրանք վկայում են իմ մասին: 26 Բայց դուք չեք հավատում, քանի որ դուք իմ հորից չեք, ինչպես ես ասացի ձեզ»: Հիսուսը հերքում է

իր թշնամիների կեղծ մեղադրանքներն այն մասին, որ նա հայտարարել է, իբր նա մեսիան է, որին նրանք սպասել են: Նա ասաց, որ նա շատ պարզ է ասել նրանց այդ մասին, բայց նրանք չեն ուզում լսել նրան: 27 «Իմ ոչխարները լսում են իմ ձայնը, և ես գիտեմ նրանց, և նրանք հետևում են ինձ: 28 և ես տալիս եմ նրանց կյանք հավիտենական, և նրանք չեն կործանվի երբեք. Ոչ ոք չի կարող խլել նրանց ինձանից»: Ինչպես կարելի է լինել այդքան կույր, որպեսզի չտեսնել ավարտը վերջին երկու տողերի: Նա ասում է հրեաներին և ապագա սերունդներին՝ իսկական միասնությունը հոր և որդու միջև: Ամենահանգուցային մասը.

29 «Ես և հայրը մեկ ենք»: Մեկը ինչպես, ի՞ր բնույթով, ի՞ր ամենակարողությամբ, ո՞չ: Իր նպատակով: Եթե հավատացյալը ընդունում է հավատքը, ապա մարգարեն հոգ է տանում նրա մասին, որ նա մնա իր հավատքին: Դա է նպատակը «հոր և որդու», և «սուրբ հոգու», յուրաքանչյուր հավատացյալ տղամարդու և յուրաքանչյուր հավատացյալ կնոջ: Թող նույն Հովհաննեսը բացատրի իր միստիկ ձևակերպումը:

«Եղիցի բոլորը մեկը, ինչպես դու, հայր, իմ մեջ, և ես քո մեջ, այդպես թող նրանք էլ լինեն մեր հետ միասին,

ես նրանց հետ, և դու ինձ հետ. Թող կատարելագործվի հանուն մեկի...» (Հովհաննես 17 :21. 23)

Եթե Հիսուսը մեկ է Աստծո հետ, ապա միասնությունը դարձնում է նրան Աստված, և հետո էլ դավաճանում են նրան Հուդան, անհավատ Թոմասը (Պետրոս. «նա դարձավ և ասաց Պետրոսին. Հեռացի՛ր ինձանից, սատանա. Դու գայթակղում ես ինձ, քանի որ մտածում ես ոչ այն մասին, ինչը Աստվածային է, այլ ինչ մարդկային է (Մատթևոս 16:23) .)

Որտե՞ղ և երբ կգա վերջը քրիստոնեական սրբապղծության, արտահայտությունը «ես և հայրը միակն ենք. Եղել է շատ անմեղ, չնշանակելով ոչ ավելին, քան ինչպես մեկ ընդհանուր նպատակ Աստծո հետ: Բայց հրեաները փնտրել են անհարմարություն, և նրանց չկա ներում.»

30 Այստեղ նորից հրեաները ձեռք գցեցին քարերին, որպեսզի քարկոծեն նրան».

31 Հիսուսը պատասխանեց նրանց: Շատ բարի գործեր ցույց տվեցի ես ձեզ իմ հոր կողմից, փոխարենը դո՞ւք ուզում եք քարկոծել ինձ»:

32 Հրեաները պատասխանեցին նրան ասելով, «քո բարի գործերի համար չէ, որ ուզում ենք քեզ քարկոծել, այլ այն սրբապղծության համար, որ դու`

որպես մարդ, հայտարարում ես քեզ որպես Աստված»:

Վերը նշված 24 հատվածում հրեաները կեղծ պնդում են, որ Հիսուսը արտահայտվել է անհասկանալի: Երբ որ այս մեղադրանքը եղել է խելացիորեն հերքված, նրանք մեղադրել են նրան անհավատության և սրբապղծության մեջ, որը նման է հոգևոր դավաճանության: Այդպես էին նրանք ասում, որ Հիսուսը հայտարարել է իրեն որպես Աստված: «Ես և հայրը մեկն ենք:» Այդպես է հաստատված քրիստոնյաների և հրեաների կողմից: Միակ տարբերությունն այն է, որ հրեաները հաստատում են, որ սա սրբապղծություն է, քրիստոնյաները հաստատում են հակառակը, այսինքն որ նա ունի այն բոլոր իրավունքները: Հնարավորությունը այս հարցի չի հարուցում կասկած ոչ քրիստոնյաների, ոչ էլ հրեաների մոտ: Ոմանց համար սա պատճառ է անվճար փրկության համար, մյուսների համար՝ որպես լավ պատճառ փախչելու: Ինքը Հիսուսը չի մասնակցում այդ կեղտոտ խաղին, այսպես.

33 «Հիսուսը պատասխանեց նրանց, չի գրված ձեր օրենքում. Ես ասացի, դուք աստվածնե՞ր եք»

34 Եթե նա անվանեց նրանց աստվածներ, ում տրված է եղել Աստծո խոսքը, և չի կարող խախտել Աստծո գրությունը:

35 Նրան, որին Աստված հայրը սրբագործեց և ուղարկեց աշխարհ, դուք ասում եք. Սրբապղծում եմ, որովհետև ես ասացի, որ ես Աստծո որդի՞ եմ: (նկատի ունեցեք այն բանին, թե ինչպես քրիստոնեական գիտնականները օգտագործում են փոքր ու մեծատառերը, երբ գրում են «Աստված» բառը: «Աստված» բառը նրանք կարող են և գրել փոքր տառով, իսկ երբ որ նրանք նկատի են ունենում Հիսուսին՝ օգտագործում են մեծատառ: Իսկ ինչպե՞ս է ընթանում գործը փոքր ու մեծատառերի հետ երբայերենում և հունարենում):

Ի՞նչու «ձեր օրենքը».

Հիսուսը մի քիչ հեզնական է չափաժոյում 34, բայց ամեն դեպքում, ինչո՞ւ է նա ասում «ձեր օրենքը»: Մի՞թե դա նաև իր օրենքը չէ: Մի՞թե նա չի ասում.

«ՄԻ ՄՏԱԾԵՔ, ՈՐ ԵՄ ԵԿԵԼ ԵՄ ԽԱԽՏԵԼՈՒ ՁԵՐ ԿԱՄ ԷԼ ՄԱՐԳԱՐԵՆԵՐԻ ՕՐԵՆՔԸ, ՉԵՄ ԵԿԵԼ ԽԱԽՏԵԼՈՒ, ԱՅԼ ԿԱՏԱՐԵԼՈՒ (օրենք):

«Դուք -Աստվածներ եք»

«Ես ասացի, դուք-աստվածներ եք. և դուք-Աստծո որդիներ եք»: Հիսուսը շարունակեց. «Եթե նա (այսինքն, Աստված ամենակարող) կոչեց աստվածներ նրանց, ում տրված էր Աստծո խոսքը (ստանձնելու, այսինքն Աստծո մարգարեները կոչվել են Աստվածներ), այս գրությունը չէր կարող լինել խախտված, Հիսուսը գիտի իր գրությունը, նա հայտարարում է իր պատասխանատվության մասին: Իր թշնամիներին նա վկայակոչում է հետևյալ պատճառները. «Եթե բարի մարդկանց, սուրբ մարդկանց, Աստծո մարգարեներին դիմեն ինչպես Աստվածների մեր հեղինակավոր գրքերում, որոնցում դուք չեք գտնում թերություն, ապա ինչո՞ւ եք դուք անում բացառություն ինձ համար, միակ հայտարարությունը, որը անում եմ ես ինձ համար, ավելի ցածր համեմատումներով, երբ մյուսներին կոչում են «աստվածներ» հենց իրենք Աստվածները: Եթե նույնիսկ ես (Հիսուս) անվանեի ինձ Աստված մեր լեզվով, երբայերենով, ապա դուք չէիք կարող ինձ մեղադրել:

Գլուխ 7 . սկիզբը

«Որտե՞ղ է Հիսուսը ասում, որ ես Աստված եմ, կամ էլ ես հավասար եմ Աստծուն, կամ էլ խոնարհվեք ինձ»,_

կրկին եւ հարց տվեցի Աստվածաշնչի բժշկին: Վանական Մորիսը փոքր ինչ դադարից հետո կատարեց երկրորդ փորձը: Նա վկայակոչեց առավել կրկնվող հատված քրիստոնեական Աստվածաշնչից՝ Հովհաննես 1.1

«Սկզբում եղել է խոսքը, և խոսքը եղել է Աստուծոն, և խոսքը եղել է Աստված:» Եվ այստեղ նկատեք, որ այդ խոսքերը Հիսուսի խոսքերը չեն, դրանք Հովհաննեսի խոսքերն են (կամ էլ մեկ ուրիշի): Այդ խոսքերը ընդունված և հաստատված է յուրաքանչյուր քրիստոնեական գիտական Աստվածաշնչում, քանի որ հրեա բառը Փիլոն Ալեքսանդրացին գրել է մինչ ծնունդը Հովհաննեսի և Հիսուսի: Փիլոն չի պնդել, թե որ այդ խոսքերը գրել է Աստվածային ոգեշնչմամբ: Կարևոր չէ, թե ինչ առեղծվածային նշանակություն է փիլոսոֆի կողմից՝ կապված այս խոսքերի հետ (որով Հովհաննեսը ազատ օգտագործեց). մենք ընդունում ենք նրանց իրենց էությամբ:

Հունարեն և հին եբրայերեն.

Նոր Կտակարանի այս 27 ձեռագրերը եղել են գրված հուներեն լեզվով: Քրիստոնեական հարևանություններից մեկը հրատարակել է Նոր Կտակարանի իր տարբերակը, և նույնիսկ փոխել է

անվանումը 27 գրքերի՝ հունական քրիստոնեական սուրբ գրությունների:

Հարցրեցի ես վանականին, թե գիտի՞ նա հուներեն լեզու, «այո» եղավ պատասխանը: Մինչ բժիշկ դառնալը, նա հինգ տարի սովորել է հունարեն, որը անհրաժեշտ է նրանց համար իրենց քոլեջում: Իմ հարցին. Ինչ հուներեն բառ է օգտագործվել «Աստված» բառի համար (անգլ.-GOD) առաջին անգամ, երբ որ հիշատակվել է հետեյալ մեջբերումը «խոսքը եղել է Աստծուն», նա չկարողացավ պատասխանել: Ապա ասացի ես, այդ բառը եղել է Նոսեոս (անգլ. HOTHEOS), որը բառացի կոչվում է «սա Աստված է կամ էլ որոշակի Աստված (անգլ. THE GOD): Քանի որ Եվրոպան (այդ թվում Հյուսիսային Ամերիկան) ստեղծել է ուղղագրության իր սեփական համակարգը, որի հետևանքով առաջին տառը անձնական անուն է և գրվում է մեծատառով (GOD). Այլ բառերով hocceoc (HOTHEOS) կոչվում է « սա Աստված է կամ որոշակի Աստված (անգլ.-god)», որը իր հերթին կոչվում է Աստված (անգլ. GOD):

«Հիմա ասեք ինձ ինդրեմ, ինչ հունարեն բառ է եղել օգտագործված Աստծո համար երկրորդ անգամ, երբ այն նշված է եղել ձեր մեջբերումով «և խոսքը եղել է Աստված»: Պատասխանը՝ լռություն: Միթե նա չգիտի

հունարեն, կամ էլ ես լավ չլսեցի, երբ որ նա ասաց «այո», վանականը հոյակապ գիտի լեզուն, բայց այս տեսակի թեմա նրա համար մի քիչ անհարմար է քննարկել: Եվ ես ասացի, որ այդ խոսքը եղել է TOHCEOC (անգլ. TONTHEOS), որը կոչվում է «միակ Աստված (անգլ.-a god) «ըստ ձեր գրավոր համակարգի, դուք պետք է գրեք այդ «Աստված» բառը փոքրատառով (անգլ.-g), այսինքն Աստված (անգլ.-god) և ոչ թե Աստված (անգլ.-God): Այլ խոսքերով TOHCEOC (TOHTHEOS) կոչվում է «միակ Աստված (անգլ.-a god): Հունարեն լեզվով HOCEOC «սա Աստված է, թե որոշակի Աստված է»` hocеoc (անգլ.-HOTHEOS) ըստ Հովհաննեսի 1:1 Ինչո՞ւ չկա հետևողականություն ձեր թարգմանություններում: «Եթե Պողոսը գրել է hocеoc (անգլ.- hotheos), դա Աստված է սատանայի համար, ինչո՞ւ են նրան գրկել այդ պատվից, որպեսզի գրեն մեծատառ (անգլ.-G): «Ինչո՞ւ էք դուք այդպես վարվում, ինչո՞ւ համար նման խաղ աստծո անվան վրա»,_ հարցրեցի ես Մորիսին: Նա ասաց, «Սա իմ ձեռքի գործը չէ»: Ես ասացի. «Ես գիտեմ. Ես նկատի ունեմ հետաքրքրությունը քրիստոնեության, որոնք որոշել են աստվածացնել Հիսուս Բրիստոսին` օգտագործելով մեծատառը միայն մեկ տեղում, իսկ փոքրատառը` մյուս տեղում,

մի՞թե այդ նրա համար չէ, որպեսզի մուրեցնի անշրջահայաց թեթև մտածող մարդկանց, որ ամեն տառ, ամեն ստորակետ և վերջակետ, մեծատառ և փոքրատառ լինեն թելադրված Աստծո կողմից:

Գլուխ 8 ինչ մնաց

Երեք թեմաներ.

Հազիվ թե մի փոքր տեքստում, մենք կարող ենք քննարկել բոլոր դեպքերը Հիսուսի մասին (խաղաղություն լինի նրան)՝ գրված Սուրբ Ղուրանի 15 տարբեր գլուխներում: Ինչ կարող ենք մենք անել, շտապելով նայենք էջերը Ղուրանի, նշված 7 էջում: Այստեղ մենք կգտնենք երեք կարևոր թեմաներ, որոնք դեռևս չեն դիպչել ձեր քննարկմանը.

- 1) չի եղել խաչված IV.157;
- 2) հաղորդագրություն ու հրաշքներ V.113, XIX. 30-33;
- 3) Ահմադի կանխատեսումը LXI.6.

Նկատի ունենալով առաջին թեման, որ «չի եղել խաչված», ես դեռ 20 տարի առաջ գրեցի գրքույկ «եղե՞լ է Հիսուսը խաչված» խորագրով: Ներկա ժամանակում գիրքը չի հրատարակվում և կարիք ունի վերամշակման, քանի որ շատ ջրեր են հոսել այն օրից հետո, երբ նա առաջին անգամ լույս տեսավ:

Ինչ վերաբերվում է երրորդ թեմային, «Ահմադի կանխատեսումը» (Ահմադը դա Մուհամեդի անուններից մեկն է, Ալլահի խաղաղությունը և օրհնությունը լինի նրան), ես մտադիր եմ գրել գրքույկ «ՄՈՒՀԱՄԵԴ» (խաղաղություն և օրհնությունը նրան Ալլահի) խորագրով, որը իրավահաջորդն է Հիսուսի (խաղաղություն լինի նրան) «(այդ գիրքը գոյություն ունի, բայց անգլերեն լեզվով, և մոտ ապագայում կիրատարակվի ռուսերեն և ուկրաիներեն լեզուներով), երբ որ վերջացնեմ «ԽԱՉԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ. ՊԱՏԻԺ ԿԱՄ ԷԼ ՆՅՈՒԹԵՐ» գիրքը և հույս ունեմ շուտով վերջացնել այս երկու նախագծերը, եթե ցանկանա Ալլահը: Ադոթեք ինձ համար:

Ճանապարհ դեպի փրկություն.

Մեզ մնացել է թիվ 2 թեման՝ «հաղորդագրություն և հրաշքներ»: Հաղորդագրությունը Հիսուսի (խաղաղություն լինի նրան) եղել է այնքան պարզ և անկեղծ, ինչպես նաև մարգարեությունը իր բոլոր նախորդների, և նույնպես նրա իրավահաջորդի՝ Մուհամեդի (խաղաղություն և օրհնություն լինի նրան Ալլահի), մասնավորապես. «ՀԱՎԱՏԱՑԵՔ ԱՍՏՕՈՒՆ և ԿԱՏԱՐԵՔ ՆՐԱ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐԸ»: Օրինապահ հրեան գալիս է Հիսուսի մոտ փնտրելու

հավերժական կյանք կամ էլ փրկություն: Ահա խոսքերը. «Եվ ահա, ինչ որ մեկը մոտենալով՝ ասաց նրան. Բարի վարդապետ, ի՞նչ բարի գործ պետք է անեմ ես, որպեսզի ժառանգեմ հավերժական կյանք: Եվ նա ասաց նրան, դու անվանո՞ւմ ես ինձ բարերար, ոչ ոք բարերար չէ, բացի Աստծուց: Եթե ուզում ես մտնել հավերժական կյանք, այդ դեպքում հետևիր պատվիրաններին»: (Մատթեոս 14 :16-17):

Դուք համաձայնեք, որ եթե դուք կամ էլ ես լինեինք այն հրեան, ապա մենք կսահմանափակվե՞ինք այն խոսքերով, որ Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) ասաց. Որ փրկությունը երաշխավորվում է միայն այն դեպքում, երբ որ մենք կատարում ենք պատվիրանները՝ չթափելով անմեղ արյուն: Նա լավ գիտեր, որ իր սեփական «քավության գոհն է», նրա «քավությունը» մարդկանց մեղքերի համար:

Ինչո՞ւ Հիսուսը ասաց նրան, որ անհնար է այն ուղին, թե ինչպես պետք է հավատարիմ մնալ օրենքին (ինչպես պնդում են քրիստոնյաները), եթե ավելի հեշտ ճանապարհ կա: Կամ էլ նա չգիտե՞ր, թե ինչ պետք է տեղի ունենա, որ նա պետք է լիներ խաչված: Արդյո՞ք չի կնքվել պայմանագիր հոր և որդու միջև աշխարհի ստեղծումից առաջ, որ իր հատուցված արյունը պետք է լինի թափված: Արդյո՞ք նա կորցրել է

իր հիշողությունը: Ոչ, ուղղակի Հիսուսը այդպիսի հեքիաթային համաձայնություն չի ունեցել: Նա գիտեր, որ կա միայն մեկ ճանապարհ դեպի Աստված. Դա է՝ «ՀԵՏԵՎԵԼ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐԸ»:

Հրաշքներ. Ինչ են նրանք ապացուցում.

Ինչ վերաբերվում է հրաշքներին, Սուրբ Ղուրանը չի հայտնում մանրամասնորեն կույր Բարտիլուսի կամ Ղազարոսի մասին, կամ էլ մնացած հրաշքների մասին, բացի նրանից, թե նա (Հիսուսը) ոնց է պաշտպանել իր մորը դեռ երեխա հասակում՝ գտնվելով իր մոր ձեռքերում (Էջ. 41):

Մուսուլմանը չի կասկածում, հաշվի առնելով իր առավել անհավատալի հրաշքներից մեկը՝ նույնիսկ վերածնունդը մեռածի: Բայց այդ չի դարձնում Հիսուսին որպես Աստված կամ էլ Աստծո ծնված որդի, ինչպես քրիստոնյաներն են հասկանում: Հրաշքները չեն ապացուցում ոչ մարգարեությունը, ոչ էլ ճշմարտությունը կամ էլ ստախոսությունը մարդու: Հիսուսը ինքն ասաց. Իրականում դուրս կգան կեղծ մարգարեներ և կեղծ Քրիստոսներ, և ցույց կտան մեծ նշաններ և հրաշքներ, որպեսզի գայթակղեն և խաբեն հնարավորինս չափ շատ ընտրյալների, (Մատթեոս 24 :24): Եթե կեղծ մարգարեները և կեղծ

Քրիստոսները կարող են կատարել հրաշքներ, ապա այդ հրաշքները չեն ապացուցում իսկությունը կամ ոչ իսկությունը մարգարեի: Հովհաննես Մկրտիչը Հիսուսի խոսքերով եղել է ամենամեծագույն մարգարեներից Իսրայելի: Ավելի մեծագույն, քան Մովսեսը, Սողոմոնը, Դավիթը և մյուսները, չբացատրելով ինքն իրեն: Նա ասել է. «Իրական եմ ասում ձեզ որ ծնված կանացից դուրս չեկան մեծագույներ, նման Հովհաննես Մկրտիչի»: (Մատթեոս 11:11):

1) Չբացատրելով Հիսուսին (խաղաղություն լինի նրան). Քանի որ նա չի ծնվել կնոջից՝ Մարիամից:

2) Մկրտիչը ավելի մեծ է քան բոլորը, սակայն, նա չի կատարել ոչ մի հրաշք: Հրաշքներ չի կատարել նրա համար, որպեսզի դատի ինչն է ճիշտը և ինչն է կեղծը: Սակայն քրիստոնյաները, ինչպես երեխա, պնդում են այն, թե Հիսուսն Աստված է, քանի որ նա վերադարձրել է դեպի կյանք մահացածներին: Արդյո՞ք մահացածին վերադարձնելը դեպի կյանք ուրիշներին էլ դարձնում է որպես Աստվածների: Սա կբերի նրան անհարմար վիճակի, քանի որ նա գիտակցաբար սահմանափակել է իրեն հրաշքներից, ստեղծված ուրիշների կողմից, ովքեր նսեմացնում են Հիսուսին սեփական Աստվածաշնչում: Օրինակ, նրա

կեղծ հաղորդագրություններից. Ա) Մովսեսը բարձր է Հիսուսից, քանի որ նա ոգեշնչեց կյանք իր ձեռնափայտին, և անշունչ առարկան դարձրեց շնչավոր առարկայի՝ վերածելով ձեռնափայտը օձի: (Ելք. 7: 10):

Բ) Էլիշան ավելի բարձր է քան Հիսուսը, քանի որ Էլիշին կյանքի է վերադարձրել մարդկանց՝ միայն դիպչելով մահացած մարմնին (2-գիրք. արքայություն 13 :21):

Հարկավոր է փոխանցել ձեզ ամբողջ հրաշքների ամբողջ ցուցակը: Սակայն հիվանդությունը համառում է. «Սա Աստվածն է կատարել հրաշքներ իր մարգարեների միջոցով, և Հիսուսը կատարել է իր սեփական իշխանությամբ: «Ո՞րտեղից է Հիսուսը (խաղաղություն լինի նրան) վերցրել իր իշխանությունը: Հարցրեք Հիսուսին և նա կասի ձեզ. ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԻՐԵՆԸ ՉԷ. (Մատթեոս 28:18):

....«ԵԹԵ ԵՍ ԱՍՏԾՈ ՆՈԳՈՎ ՎՏԱՐՈՒՄ ԵՄ ՉԱՐՔԻՆ, ապա իհարկե, հասել է ձեզ Աստծո արքայությունը» (Մատթեոս(12: 28):

«Ես ոչինչ չեմ կարող կատարել ինքս ինձ:» (Հովհաննես 5 :30):

ՂԱԶԱՐՈՍԸ.

Բայց քանի որ այդքան շատ են խոսում ամենամեծ հրաշքի մասին՝ Հիսուսի կողմից Ղազարոսի վերակենդանացումը մահացածներից, մենք վերլուծում ենք այս դրվագը՝ գրված Աստվածաշնչում ըստ Հովհաննեսից: Զարմանալի է, որ ոչ մի այլ Ավետարաններում չեն հիշատակում Ղազարոսին: Այնուհետև, այդ պատմությունը այն մասին է, որ Ղազարոսը եղել է շատ հիվանդ, և նրա քույրերը՝ Մարիամը և Մարֆան, աղոթքով դիմել են Հիսուսին, որ նա գա և բուժի նրան, և նա եկավ ուշացումով, գրեթե չորս օր Ղազարոսի մահվանից հետո, նա տխրեց, Մարիամը ճչաց, դիմելով Հիսուսին, որ եթե նա ժամանակին գար, ապա իր եղբայրը չէր մահանա: Նկատի ունենալով, որ եթե նա չկարողացավ բժշկել հիվանդությունները ուրիշ մարդկանց, ապա ինչո՞ւ չբժշկել իրենց եղբորը՝ նրա մոտիկ ընկերոջը: Հիսուսը ասաց, որ նույնիսկ այժմ, եթե դուք ունեք հավատք, դուք կտեսնեք Աստծո փառքը: Պայմանը եղավ, որ նրանք պետք է ունենան հավատք: Արդյո՞ք նա չի ասել, որ հավատքը կարող է շարժել լեռներ: Նա խնդրեց, որ նրան տանեն դեպի գերեզմանոց: Ճանապարհին նա բացեց իր հոգին և աղոթեց Աստծուն: Ճանապարհին նա սկսեց հեկեկալ, նրա խոսքերը դժվարությամբ էին հասկանում մարդիկ:

Հասնելով գերեզմանոց, Հիսուսը նորից վշտեց եւ նույնիսկ ավելի ուժեղ, Աստված լսեց նրա վիշտը, (նրա աղոթքը) և Հիսուսը ստացավ հավաստիացում, որ Աստված կկատարի իր խնդրանքը: Այժմ Հիսուսը կարող էր հանգստանալ, և հրամայեց հեռացնել քարը, որպեսզի Ղազարոսը կարողանար դուրս գալ գերեզմանոցից:

ԹՅՈՒՐԻՄԱԾՈՒԹՅՈՒՆԻՑ ԽՈՒՍԱՓԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Մարիամը մտածեց հոտի մասին, քանի որ նրա եղբայրը մահացել է չորս օր առաջ: Բայց Հիսուսը վստահ էր իր վրա, և քարը հեռացվեց: Այնուհետև նա նայեց երկինք և ասաց.

«Հայր, Շնորհակալ եմ քեզ, որ դու լսեցիր ինձ: Ես գիտեի, որ դու միշտ կլսես ինձ, և այս հայտնությունը այստեղ կանգնած իմ ազգի համար է, որպեսզի հավատան, որ դու ուղարկեցիր ինձ»: (Հովհաննես 11: 41- 42):

Ի՞նչ է դա, խա՞ղ: Ինչո՞ւ նա խաղաց այս ողջ դրամատիկ դերը: Որովհետև նա գիտեր, որ այս սնահավատ և դյուրահավատ մարդիկ սխալ կհասկանան կատարված հրաշքը: Նրանք կարող էին ընդունել նրան որպես Աստված: Վերադարձնել դեպի կյանք մահացածներին: Որպեսզի լինել կրկնակի

համոզված, որ մարդիկ իրեն ճիշտ կհասկանան, նա բարձրաձայն ասաց, որ նրա վիշտը եղել է իրականում աղոթք և դիմում Աստծո օգնության: Իդեպ, Հիսուսը բացատրում է, թե ինչու է նա խոսում բարձրաձայն. «որպեսզի նրանք հավատան որ դու ես ինձ ուղարկել»: Նա, որը եկել է որպես մարգարե, և եթե նա ուղարկված է Աստծու կողմից, ապա նա կոչվում է Աստծո մարգարե, Ռասուլ-ուլլահ, (տես էջ. 52, որտեղ ասվում է, որ Հիսուսը Ռասուլ-ուլլահ», (Աստծո մարգարե):

Դեպքը անհույս չէ.

Նույն հաղորդագրությունը կրկնվում է Ամենակարող Աստծո կողմից Սուրբ Ղուրանում: Հատված 49 սուրա 3, Ալլահը բացատրում է, որ իր յուրաքանչյուր նշանը կամ էլ հրաշքը եղել է ստեղծված «ԱՍՏՈ թՈՒՅԼԱՏՎՈՒԹՅԱՄԲ»: Այդպես է ասում Հիսուսը, այդպես է ասում Պետրոսը և այդպես է ասում Աստված, բայց կամակոր մարդիկ չեն ցանկանում լսել.

Նախապաշարմունքների, սնահավատությունների դեմ մեր պարտքն է պարզապես փոխանցել հաղորդագրությունը, բարձրաձայն և հստակ, իսկ մնացածը մենք թողնում

ենք Աստծուն: Պատահարը անհույս չէ, ինչպես ասում է Ալլահը Սուրբ Ղուրանում.

»Նրանց մեջ» (նրանց մեջ՝ ի նկատի ունենալով հրեաներին և քրիստոնյաներին, որոնք բաժանվում են մարդկանց երկու տեսակի. Մեկ խումբը նկարագրվում է որպես հավատքի մարդիկ, որոնց հասցեագրված է այս գիրքը, իսկ մյուսը ինչպես ըմբոստ և մեղավորներ:) Կան հավատացյալներ, բայց մեծ մասը ազատամիտներ են:» (Սուրբ Ղուրան 3: 110)

Մենք պետք է գտնենք նաև ուղիներ և միջոցներ, որպեսզի հասնենք սրտերին: Մեր գրականությունը հոյակապ մոտեցում է բոլորի համար: Կարդալուց հետո փոխանցեք մեր գրքերը ձեր ոչ մուսուլման ընկերներին: Բացեք Սուրբ Ղուրանը և ստիպեք ձեր քրիստոնյա ընկերներին և ծանոթներին կարդալ այս գրքում քննարկված հատվածները:

Հիմա մենք կարող ենք իրականում եզրափակել.

«ՂԱ ՀԻՍՈՒՄՆ Է, ՄԱՐԻԱՄԻ ՈՐԴԻՆ, ՍԱ ԽՈՍՔՆ Է ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅԱՆ, ՈՐ ՆՐԱՆՔ ԿԱՍԿԱԾՈՒՄ ԵՆ:

ՉԻ ՍԱԶՈՒՄ ԱԼԼԱՀԻՆ, ՈՐՊԵՍՁԻ ՆԱ ՈՐԴԻ ՈՒՆԵՆԱ, ՓԱՌՔ ՆՐԱՆ

ԵՐԲ ՈՐ ՆԱ ՈՐՈՇՈՒՄ Է ԻՆՉ-ՈՐ ԱՇԽԱՏԱՆՔ, ՆԱ ՄԻԱՅՆ ԿԱՄԻ ՆՐԱՆ.

«ԵՂԻՂ» -ԵՎ ՆԱ ՏԵՂԻ Է ՈՒՆԵՆՈՒՄ:

ԵՎ ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԱԼԼԱՀԸ ԻՄ ԱՍՏՎԱԾՆ Է
ԵՎ ՁԵՐ ԱՍՏՎԱԾՆ Է.
ԾԱՌԱՅԵՔ ՆՐԱՆ, ԴԱ ՃԱՆԱՊԱՐՀՆ Է ՃՇՄԱՐԻՏ»
(Սուրբ Դուրան 19: 34 -36):

www.islamic-invitation.com